MATERYALİZMİN ÇÖKÜŞÜ

HARUN YAHYA

GİRİŞ

Din ve Materyalizm

Sizi kim var etti ve yaşamınızı kime borçlusunuz?...

Etrafınızda gördüğünüz tüm canlılar, içinde yaşadığınız dünya ve bu dünyayı barındıran evren nasıl var oldu? Tüm bunları var eden irade nedir?...

Dahası var olan tüm bu şeylerin anlamı nedir? Bir amaç doğrultusunda mı var edilmişlerdir? Ve bu amaç ne olabilir?...

Bu ve buna benzer sorular, bir insanın cevabını bulması gereken en önemli sorulardır aslında. Ama insanların önemli bir bölümü bu sorular üzerinde belki hiç düşünmeden yaşar. Sadece ne yiyip-içeceğini, nasıl para kazanacağını, ya da diğer insanlarla olan ilişkilerini düşünür. Ancak bu tür bir yaşam, son derece boş ve anlamsızdır. Çünkü insan kısa bir süre sonra ölecektir ve eğer yaşamını gerçek amacına uygun olarak sürdürmediyse, ölümle beraber büyük bir yıkıma uğrayacaktır.

Söz konusu temel sorulara cevap bulmak isteyen kişi, eğer düşünen ve araştıran bir insan ise, iki farklı cevapla karşılaşır.

Birinci cevap, insana, tüm evrenin ve tüm canlıların bir Yaratıcısı ve Hakimi olduğunu haber verir. O üstün ve kusursuz Yaratıcı, yani Allah, şu anda var olan herşeyi yoktan var etmiştir. Mutlak olan, ezelden beri var olan yegane varlık O'dur. Tüm maddesel evren ise O'nun bir yaratmasıdır. Dolayısıyla tüm bu maddesel evren O'nun hakimiyetine boyun eğmiş durumdadır. İnsan ise, Allah'ın yarattığı ve O'ndan gelen bir "ruh"tur. Bu ruh, içinde yaşadığımız maddesel dünyada bir beden giymiştir, ölümden sonra da Allah'ın dilemesiyle yeni bir beden giyip ahiret hayatına başlayacaktır.

Bu birinci cevap, tarihin başından bu yana peygamberler aracılığıyla insanlara öğretilmiştir ve adı da "din"dir.

İkinci cevap ise, var olan yegane gerçekliğin madde olduğunu öne sürer. Bu cevaba göre, sonsuzdan beri var olan ezeli ve mutlak varlık, Allah değil, maddedir. Allah'ın varlığı kabul edilmez. Dolayısıyla evrenin bir Sahibi ve Hakimi olduğu da reddedilir. Bu cevaba göre evren, maddenin başıboş ve tesadüfi değişimleriyle işlemektedir. Canlılık da, cansız maddelerden tesadüfler sonucunda çıkmıştır. Tesadüfen oluşan bu canlılık yine tesadüflerle gelişmiş ve bir evrim süreci içinde insanı meydana getirmiştir. Dolayısıyla insan kimseye karşı sorumlu değildir. Ruhu yoktur; öldüğünde yok olacak bir madde yığınından ibarettir.

Bu ikinci cevap da tarihin eski dönemlerinden bu yana bazı insanlar tarafından savunulur ve adı da "materyalizm", yani maddeciliktir. Materyalizmin en büyük dayanağı ise her zaman evrim fikri olmuştur; yani canlılığın cansız maddelerden tesadüfen doğduğu ve geliştiği inancı. Eski Yunan'dan beridir bir bütünün iki parçası olarak

savunulan materyalizm ve evrim, bugün de halen Allah'ın varlığını ve dinin doğruluğunu inkar eden düşüncelerin temelini oluşturur.

Peki bu iki cevaptan hangisi doğrudur? Ezeli ve mutlak varlık Allah mıdır, yoksa madde midir? Maddesel evren Allah tarafından yaratılmış ve O'nun tarafından kontrol edilen bir bütün müdür, yoksa tesadüflerle işleyen, başıboş bir kaos mudur? Canlılar yaratılmışlar mıdır, yoksa evrimleşmişler midir? Gerçek varlık ruh mudur, madde midir?

Eğer bu sorunun cevabını bulmak için temiz bir vicdan ve önyargısız bir akılla düşünürseniz, birincisinin doğru olduğunu görürsünüz. Çünkü bizi yaratan Allah, O'nu tanımamızı sağlayacak vicdan ve aklı bize vermiştir. Dahası, maddesel dünyayı sağduyuyla incelediğinizde de yine birinci cevaba ulaşırsınız. Çünkü Allah, varlığını gösterecek delilleri bu maddesel dünyanın dört bir yanına yerleştirmiştir.

Bu maddesel dünyayı daha da detaylı incelemek, yani bilimin bulgularına başvurmak istediğinizde de yine aynı sonuca varırsınız. Görürsünüz ki modern bilim, materyalistlerin vermeye çalıştıkları imajın aksine, dini doğrulamaktadır. Çünkü modern bilim;

1) Asırlardır bir efsane gibi yaşatılan evrim fikrini çökertmiştir.

2) Yine asırlardır savunulan ve gerçekçi bir düşünce gibi gösterilen maddeciliğin gerçekte büyük bir yanılgı olduğunu gösteren bulgular ortaya koymuştur.

Bu kitapçıkta bu iki gerçeği ayrıntılı bir biçimde ortaya koyacak, materyalizmin ve evrimciliğin tamamen bir aldanış olduğunu göstereceğiz. İlk bölümde evrim teorisinin özellikle mikrobiyolojik düzeydeki çöküşünü gözler önüne serecek; ikinci bölümde, canlılardaki bazı açık yaratılış örneklerini inceleyeceğiz. Üçüncü kısımda Bilim Araştırma Vakfı'nın bir süre önce düzenlediği "Evrim Teorisi'nin Çöküşü ve Yaratılış Gerçeği" adlı uluslararası konferansta yapılan konuşmaların önemli kısımlarını aktaracak; dördüncü bölümde ise, dünyaya olan bakış açınızı kökten değiştirebilecek bir gerçeği ele alacağız ve maddenin gerçek mahiyetini ortaya koyacağız.

Daha önce verdiğimiz "Evrim Teorisi'nin Çöküşü:Yaratılış Gerçeği" isimli kitapçıkta, evrim teorisinin açmazları genel hatları ortaya konmuştu. Bu kitapçıkta ise evrim teorisi moleküler seviyede ele alınmıştır. Evrim Teorisi hakkında geniş bilgi edinmek isteyenler yazar Harun Yahya'nın, Vural Yayıncılık tarafından yayınlanan "Evrim Aldatmacası" isimli eserine başvurabilirler...

MOLEKÜLLERİN MUCİZESİ: EVRİM TEORİSİ YOKOLDU

Evrim teorisi bilindiği gibi, canlılığın tesadüfler sonucunda meydana gelen bir hücreyle başladığını iddia eder. Daha sonra bu hücre çoğalarak yeni hücreleri oluşturmuş, bu hücreler de birleşerek ilkel canlı türlerini meydana getirmişlerdir. İlkel türler de zaman içinde gelişmiş türlere doğru evrimleşerek bugünkü modern canlıları oluşturmuşlardır. İnsan da bu evrim zincirinin en son halkasıdır.

Eğer bu hikayeye inanıyorsanız, aşağıda anlatacağımız buna benzer bir hikayeye de inanmamanız için bir sebep yok... Bu, bir şehrin hikayesidir:

Birgün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kuruyup katılaşır ve içine karışan bazı minerallerin de katkısıyla sert ve dayanıklı bir halde şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında aynen kendisi gibi bir ikincisinin oluşmasını bekler. Daha sonra, benzer bir üçüncünün yanlarında meydana gelmesi için birlikte beklerler. Bu durum, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek sürer. Herbir tuğlanın uygun yerde ve uygun biçimde oluşması için belki binlerce sene beklenir.

Bu arada büyük bir şans eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir zayiat olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, kırılmaz, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler. Dahası bu tuğlaların meydana geldiği ortamdaki kil ve balçık aynı doğal şartlarla bunların da üzerine yapışıp katılaşarak tuğlaları kaba, şekilsiz ve kullanışsız kitleler haline getirmez. Her nasılsa, bütün tuğlalar aynı biçim, konum ve terkiplerini korurlar.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaşınca bunlar, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulup yanyana ve üstüste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada elbetteki tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de çok uygun bir zamanlamayla "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girerek bunları birbirlerine kenetlerler. Tabi bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir filizleri de "doğal şartlarla" şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla komple eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbette ki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap çok basittir: binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme üzerinde yükseldiği toprakta mevcuttur. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları, vs. için gereken demir toprağın altında bol miktarda mevcuttur. Ahşap doğrama sorunu da, yakın bir ormandaki

ağaçların, çıkan kasırga ve hortumlar neticesinde sökülüp yontularak binada kullanılmaya en uygun biçimde sel sularıyla inşaat yerine sürüklenmesiyle halledilir.

Artık bütün bu malzemenin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağan yağmur, biraz fırtına ve yersarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar tuğlaların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştirki tuğlalar başlangıçta "şans eseri" sanki ilerde doğal şartlarla cam diye birşeyin oluşacağını bilmiş gibi, bunların takılacağı pencere boşluklarını bırakacak biçimde dizilmişlerdir. Hatta ilerde yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır.

Dediğimiz gibi, işler o kadar rast gitmiştir ki, rastlantıların milyonlarca sene her aşamasını birbirine uyumlu sağlamaya uğraştığı bu faaliyet sırasında tek bir aksilik, eksiklik, fazlalık, zamansızlık, uyumsuzluk meydana gelmemiştir. Herhangi bir aşamadaki aksilik, binanın çökmesine, parçalanmasına ya da hiçbir işe yaramayan bir tuğla yığınına dönmesine sebep olabilirdi. Fakat "tesadüfler", "rastlantılar" ve "doğal şartlar" hem zeki, titiz bir mühendis, hem disiplinli sorumluluk sahibi bir ustabaşı, hem de gayretli, maharetli bir işçi gibi çalışmışlar, muhteşem bir uyum ve işbirliği göstermişlerdir.

Sözü daha fazla uzatmayalım, eğer bu hikayeye inandıysanız, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, altyapı, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da siz düşünüp bulabilirsiniz. Hatta eğer biraz teknik bilginiz varsa, örneğin şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerinizi açıkladığınız birkaç ciltlik son derece "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilirsiniz. Bu üstün çalışmalarınızdan dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendinizi insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olarak görebilirsiniz.

Ancak böyle bir durumun insanın kendi akılsızlığını tescil etmekten başka bir anlamı yoktur. Çünkü her mantıklı insan bilir ki, değil bir şehir ya da bir bina, bir kağıdın üzerindeki düzgün bir harf bile tesadüfen oluşmaz. Bunlar, ancak bilinçli bir tasarımın sonucunda oluşurlar. Tesadüfler ise sadece karmaşa doğurur.

Hücrenin İçindeki Dünya

İşte eğer bir kimse canlılığın, evrim teorisinin öne sürdüğü gibi ilkel dünya şartlarında tesadüflerle oluşan bir hücreden başladığına inanıyorsa, yukarıdaki şehrin hikayesine de rahatlıkla inanabilecek bir akılsızlığa sahip olması gerekir. Çünkü, tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle büyük bir şehirle benzer bir karmaşıklık derecesine sahiptir: Hücrenin sarfettiği enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine

hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışardan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri bu karmaşık yapının yalnızca bir bölümünü oluştururlar.

Hücrenin değil ilkel dünya şartlarında oluşması, günümüzün en ileri teknolojiye sahip laboratuarlarında bile yapay olarak—başka canlı hücrelerden sağlanan hazır organellerin biraraya getirilmesi dışında—sentezlenmesi mümkün olmamıştır. Hücrenin yapıtaşı olan aminoasitlerden ve bunların oluşturduğu proteinlerden yola çıkarak değil hücre, mitokondri, ribozom, vs. gibi hücrenin tek bir organeli bile oluşturulamaz. Dolayısıyla evrimin tesadüfen oluştuğunu iddia ettiği ilk hücre yalnızca bir hayalgücü ve fantezi ürünü olarak kalmıştır.

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Çünkü değil hücrenin, hücreyi oluşturan binlerce çeşit karmaşık protein moleküllerinden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, belli sayıda ve çeşitteki aminoasitlerin özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 aminoasitten oluşan proteinlerin binlerce aminoasitten oluşan çeşitleri de vardır. Canlı hücrelerinde bulunan ve herbirinin özel bir görevi olan proteinlerin yapılarındaki tek bir aminoasitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir aminoasit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Daha aminoasitlerin "tesadüfen oluştukları" iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirmekten aciz olan moleküler evrim teorisi, proteinlerin oluşumu noktasında tamamen açmaza girmektedir.

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla bile rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. Ancak bu dizilimlerden yalnızca "1" tanesi bu sözkonusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir. Diğer bir deyimle yukarıda örnek verdiğimiz protein molekülünden yalnızca bir tekinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10^{300}'de 1" ihtimaldir. Bu, 1'in yanına 300 adet sıfırın gelmesiyle oluşan "astronomik" sayıda "1" ihtimal ise pratikte gerçekleşmesi imkansız bir ihtimaldir. Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan diğer 1000'lerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise bu "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, yalnız başına tek bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanısıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde

yeralırlar. Herbiri de birçok farklı organelin içinde yapıtaşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

Görüldüğü gibi evrim, yegane "açıklaması" olan tesadüf teorisiyle, değil hücre, hücredeki milyonlarca proteinden tek birinin oluşumunu bile izah etmekten acizdir.

Türkiye'de, evrimci düşüncenin önde gelen otoritelerinden olan Prof. Dr. Ali Demirsoy da, *Kalıtım ve Evrim* isimli kitabında, canlılık için en gerekli enzimlerden birisi olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşma olasılığını şöyle ifade etmektedir:

Özünde bir Sitokrom-C'nin dizilişini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az bir olasılığa sahiptir denilebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O zaman birinci varsayımı irdelemek gerekir. [1]

Demirsoy, üstteki satırlarının ardından, "bilimsel amaca daha uygun" olduğu için kabul ettiği bu olasılığın ne denli gerçek dışı olduğunu şöyle itiraf eder:

... Sitokrom-C'nin belirli aminoasit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır —maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek—.2

Sol-Elli Proteinler Çıkmazı

Evrimcilerin, canlıların oluşumunu tesadüflerle açıklama çabasını çıkmaza sokan faktörlerden biri de proteinlerin bir çeşidi olan "levo" (sol elli) proteinlerdir.

Önce levo protein kavramına açıklık getirelim.

Bütün aminoasitlerin ana gövdesini, bir karbon atomuna bağlı azot ve hidrojen atomlarından meydana gelen bir bölüm teşkil eder. Bu gövdenin yapısı bütün aminoasitlerde tıpatıp aynıdır. Ancak bu gövdeye eklemlenen ve "R grubu" adıyla anılan ek bir parça vardır ki, bu grup her aminoasitte farklıdır. Aminoasite kendine has özelliğini veren de bu R grubudur. R grubu atomları, yapı olarak ana gövdenin sağ veya sol tarafında bulunabilir. Bunlardan, R grubu sol tarafta bulunanlara L-levo (sol elli) aminoasitleri, sağ tarafta bulunanlara ise D-dextro (sağ elli) aminoasitleri adı verilir. Ve her iki çeşitin de oluşma şansı % 50'dir. Aynı molekülün sağ-elli ve sol-elli biçimlerine birbirlerinin "optik izomerleri" adı verilir. Optik izomerlerin arasındaki fark, bir cisim ile o cismin aynadaki görüntüsü arasındaki fark gibidir. Aynı atomlardan, aynı parçalardan, benzer bir düzende meydana gelmelerine rağmen bu moleküller, aynı sağ el ile sol el gibi, üç boyutta simetrik bir yapıya sahiptirler.

Cansız dünyada bu izomerlerden eşit miktarlarda (% 50-50 oranında) bulunur. Ve insan bedeninde kullanılan 20 temel aminoasitten her biri, doğada levo ya da dextro biçimlerinde bulunabilir.

Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün bitki ve hayvanlardaki proteinler, sadece levo aminoasitlerden meydana gelmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere dextro aminoasitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu aminoasitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri levo aminoasitleri inşa etmişlerdir.

Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar. Canlılığın rastlantılarla oluşmuş olduğu kabul edildiğinde, böyle bir seçiciliğin nasıl varolduğu sorusu kesinlikle cevapsız kalmaktadır. Tabiatta her iki cins aminoasit de eşit miktarda bulunmakta ve her iki gruptan da aminoasitler, bir diğeriyle mükemmel bir şekilde birleşme yapabilmektedir. Öyleyse, bütün canlı organizmalardaki proteinlerin sadece levo aminoasitlerinden oluşması nasıl açıklanabilir?

Açıkça görüldüğü gibi, proteinlerin bu yeni özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan aminoasitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu aminoasitlerin hepsinin sol elli (levo) olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ elli aminoasit bulunmaması da zorunludur. Çünkü aminoasit dizisine eklenen hatalı bir dextro aminoasitin yanlış olduğunu tesbit ederek onu zincirden çıkaracak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması

da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir dextro-aminoasitin bile levo-aminoasitlerin arasına karışmamış olması gereklidir. Bu da tesadüf ve rastlantı kavramlarını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan Britannica Bilim Ansiklopedisi'nde şöyle ifade edilir:

... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki aminoasitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol-elli ya da sağ-elli olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.3

Bir para milyonlarca kez havaya atıldığında hep tura geliyorsa, bunu tesadüfle açıklamak mı, yoksa, birinin bilinçli bir şekilde havaya atılan paraya müdahale ettiğini kabul etmek mi daha mantıklıdır? Cevap ortadadır. Ancak evrimciler, bu açık gerçeğe rağmen, sırf "bilinçli bir müdahale"nin varlığını kabul etmek istemedikleri için, tesadüfe sığınmaktadırlar.

Aminoasitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapıtaşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün aminoasitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

Sonuç olarak; yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanmasının mümkün olmadığı, baştan beridir incelediğimiz olasılıklarla kesin olarak ispatlanmaktadır: 400 aminoasitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin, sadece L-aminoasitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2^{400}'de, yani 10^{120}'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bir karşılaştırma yapmak için, evrendeki elektronların sayısının bu sayıdan çok daha küçük bir sayı, yaklaşık 10^{79} olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu aminoasitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılamaz hale gelir.

Peptid Bağları Çıkmazı

Aminoasit molekülleri, kendi aralarında çeşitli kimyasal bağlarla birleşebilme özelliğine sahip moleküllerdir. Ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış aminoasitlerden meydana gelirler. Yapılan araştırmalar aminoasitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin ancak yaklaşık % 50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla aynen bir proteini oluşturacak aminoasitlerin yalnızca sol elliler arasından seçilmelerinin zorunluluğu gibi, her aminoasitin de kendinden önceki ve

sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması gerekliliğini de ayrıca hesaba katmak şarttır.

Tüm bunların ardından, son bir hatırlatma daha yapmak gerekiyor: Yukarıda anlattığımız tüm imkansızlıkları bir an için bir kenara bırakıp, yine de yararlı bir protein molekülünün "tesadüfen" kendi kendine oluştuğunu varsayalım. Ancak bu noktada da evrim bir kez daha çıkmaza girer. Çünkü bu proteinin varlığını sürdürebilmesi için, o anda içinde bulunduğu doğal ortamdan yalıtılıp, çok özel şartlarda korunması gereklidir. Aksi takdirde, bu protein dünya yüzeyindeki şartların etkisiyle parçalanacak ya da başka asitler, aminoasitler ya da kimyasal maddelerle birleşerek özelliğini kaybedecek, yararsız, bambaşka bir madde haline dönüşecektir.

Canlılığın Ortaya Çıkışına Cevap Arayan Evrimsel Çırpınışlar

"Canlılığın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı" sorusu evrim teorisi açısından o denli büyük bir çıkmazdır ki, evrimciler bu konuya ellerinden geldiğince değinmemeye çalışırlar. Konuyu, "ilk canlılık tesadüfi bir takım faktörlerin etkileşimiyle suda oluştu" gibi sözlerle geçiştirmeye uğraşırlar. Çünkü bu konuda içine düştükleri çıkmaz, hiçbir şekilde aşılabilecek türden değildir. Paleontolojik evrim konularının aksine, bu konuda çarpıtmalar ve taraflı yorumlarla teorilerine yontabilecekleri fosiller de yoktur ellerinde. Bu nedenle, evrim teorisi daha başlangıç noktasında çok açık bir biçimde çürümektedir. Bu konuyu aşağıda detaylıca anlatacağız.

Bir noktayı akılda tutmakta yarar var: Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir. Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer iddialarını da çürütmüş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrimcilerin pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak gözardı edilen bu problem giderek kaçılamayacak bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi çalışmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Soruların cevabı deneylerle bulunmaya çalışıldı. Evrimci bilimadamı ve araştırmacılar bu soruları cevaplamaya yönelik, fakat yine fazla ilgi uyandırmayan bazı laboratuar deneyleri yaptılar. Hayatın orijini konusunda evrimcilerin en çok itibar ettikleri

çalışma ise 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan ve Miller Deneyi ya da Urey-Miller Deneyi olarak adlandırılan deney oldu.

Evrim sürecinin ilk aşaması diye öne sürülen moleküler evrim tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil" işte bu deneydir. Aradan onlarca yıl geçmesine, büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Sonuçta evrim teorisi, değil türlerin oluşumuna, daha canlıların yapıtaşı olan hücreleri meydana getiren tek bir protein molekülünün bile tesadüfen nasıl oluştuğuna bir açıklama getirememektedir. Yani evrim daha protein aşamasında kitlenmekte, çıkmaza girmektedir. Buna rağmen bu deney, bugün bile ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak okutulmaktadır.

Miller'in Deneyi

Stanley Miller, II. Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey ile birlikte birtakım mikrobiyolojik araştırmalara girişti. Hedefi, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada canlılığın kendiliğinden ve tesadüfen oluşabileceğini göstermekti. Canlıların en küçük yapıtaşları olan aminoasitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini ispatlayan bir deney yapmaya karar verdi.

Miller bu amaçla, ilkel dünyanın oluşumunda varolduğunu tahmin ettiği —ancak daha sonraları gerçekçi olmadığı anlaşılacak olan— bir atmosfer ortamını laboratuarında kurdu ve çalışmalarına başladı. Deneyinde ilkel atmosfer olarak kullandığı karışım amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşuyordu.

Miller, metan, amonyak, su buharı ve hidrojenin doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerini biliyordu. Bunları birbirleriyle reaksiyona sokmak için dışardan enerji takviyesi yapmak gerektiğinin de farkındaydı. Bu nedenle bu enerjinin ilkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini öne sürdü. Bu varsayıma dayanarak da, yaptığı deneylerinde yapay bir elektrik deşarj kaynağı kullandı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100 °C ısıda kaynattı, öte yandan da bu sıcak ortama elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit aminoasitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük de bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarıymış gibi lanse edildi. Bu deneyin kendi teorilerini kesinlikle doğruladığına inanan evrimciler, bundan aldıkları cesaretle hemen senaryo üretme işine giriştiler. Miller sözde, aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini ispatlamıştı. Buna dayanarak, sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, ilkel atmosferde meydana gelen

aminoasitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "her nasılsa" bir şekilde oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek ilkel hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yanyana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Senaryonun en büyük dayanağı ise Miller'ın deneyiydi.

Oysa Miller deneyi geçersizliği pek çok noktadan kanıtlanmış bir göz boyamadan başka birşey değildi.

Miller'in Deneyi Geçersiz Çıkıyor

Neredeyse elli yaşına giren bu deney, birçok yönden geçersizliği kanıtlandığı halde, bugün hala canlılığın sözde kendiliğinden oluşumu hakkındaki en büyük kanıt olarak evrimci literatürdeki yerini korur. Oysa Miller deneyi önyargılı ve tek taraflı evrimci mantığıyla değil de gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, durumun evrimciler açısından hiç de o kadar umutlandırıcı olmadığı görülür. Çünkü hedefini, ilkel dünya koşullarında aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak olarak gösteren deney, birçok yönden bu hedefle tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak aminoasitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, aminoasitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha ederdi.

Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında, bu çeşit bilinçli düzeneklerin varolduğunu düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit aminoasit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır. Kimyager Richard Bliss bu çelişkiyi şöyle izah ediyor:

Miller'ın aletlerinin can alıcı kısmı olan "soğuk tuzak", kimyasal tepkimelerden biçimlenmiş ürünleri toplama ödevi görüyordu. Gerçekten bu soğuk tuzak olmadan, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı.4

Evrim hakkındaki eleştirel çalışmalarıyla tanınan Henry Morris de, durumu şöyle açıklıyor:

Miller aygıtlarına aminoasitleri oluştuğu anda yakalayacak bir ilave yaparak onları üretildikleri ortamdan ayırmıştır. Eğer böyle yapmasaydı aynı atmosferik şartlarda o aminoasitler hemen parçalanacaklardı. Halbuki Miller'ın bu koruyucusuna benzeyen bir araç ilkel yeryüzünde yoktu.5

Nitekim Miller, aynı malzemeleri kullandığı halde soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir aminoasit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. Bu gerçeği, 1980'li yılların ortalarına doğru konuyla ilgilenen bazı jeologlar ortaya

çıkardılar. Buna göre, Miller yapay ortamında olması gereken azot ve karbondioksidi göz ardı ediyor, bunların yerine metan ve amonyak kullanmayı tercih ediyordu.

Peki evrimciler neden ilkel atmosferde ağırlıklı olarak metan (CH_4), amonyak (NH_3) ve su buharının (H_2O) bulunduğu konusunda ısrar etmişlerdi? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin M. Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler. Onlara göre dünya, metal, kaya ve buzun homojen bir karışımıydı. Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot (N_2), karbondioksit (CO_2) ve su buharından (H_2O) oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.6

Philip Abelson da metan/amonyak modelinin geçersiz olduğunu şöyle vurgular:

Metan ve amonyak gazlarını içeren bir ilkel atmosfer hipotezinin sağlam temellerden yoksun olduğu ortaya çıktı ve gerçekten de çürütüldü. Artık jeologlar bir başka alternatif görüş benimsediler. Atmosfer ve okyanuslar, volkanlardan çıkan gazlardan oluşmuşlardı.7

Sonuç olarak, ilkel dünya atmosferinin Miller'ın tahmin ettiğinden çok daha farklı gazlardan meydana geldiği ortaya çıkmıştı.

Peki bu gazlar kullanılarak yapılacak deneylerde aminoasit elde edebilmek mümkün müydü? Amerikalı bilimadamları J. P. Ferris ve C. T. Chen'in araştırmaları bu soruya gerekli yanıtı verdi. Ferris ve Chen karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir atmosfer ortamında Stanley Miller'ın deneyini tekrarladılar. Ve bu gaz karışımıyla bir tek molekül aminoasit bile elde edemediler.8

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.9

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, aminoasitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde aminoasitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Bu gerçek, yapılan jeolojik incelemelerde bulunan ve yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan dünyanın en eski taşlarından anlaşıldı. Taşlarda, okside olmuş demir ve uranyum birikintileri vardı.

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da vardır. Yapılan çalışmalar, güneşin o dönemde evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını yaydığını göstermiştir. Bu ışınların, ilkel atmosferdeki su buharını ve karbondioksiti (fotodissosiasyon yoluyla) ayrıştırarak oksijen açığa çıkarmaları ise kaçınılmazdır. Bu da ilkel atmosferdeki oksijen miktarının gözardı edilemez miktarlarda olduğu anlamına gelmektedir. Charles Davidson'ın hesaplarına göre ilkel atmosferde en az 200 milyar ton oksijen bulunmalıdır.10 Bu miktardaki oksijen ise aminoasitlerin oluşmasına kesin olarak engel olacaktır.11

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılar. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti.

Diğer taraftan, —henüz ozon tabakası varolmadığından— çok yoğun miktarlardaki ultraviyole ışınlarına karşı korumasız olan dünya üzerinde herhangi bir organik molekülün yaşayamayacağı da açıktır.

4- Miller deneyinin sonucunda sadece canlılık için gerekli olan aminoasitler elde edilmemiş, bunlardan çok daha fazla miktarda canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitler de oluşmuştu. Aminoasitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda dextro aminoasit çıkmıştı. Bu aminoasitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü dextro-aminoasitler canlı yapısında kullanılamayan aminoasitlerdi. Amerikalı biyologlar Richard B. Bliss ve Gray E. Parker bu noktayı şöyle açıklarlar:

Miller deneyinde sadece hayat için gerekli molekülleri (levo aminoasitler) elde etmekle kalmamış, aynı anda evrime müdahale eden dextro aminoasitlerden oluşmuş uzun bir zincir de elde etmişti.12

Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki aminoasitlerin oluştuğu ortam canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller deneyinin, canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamak gibi bir iddiası olamaz. Olay, aminoasit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuar deneyinden başka birşey değildir. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları aminoasitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da aminoasit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak ve içeri sızmasını önleyecek biçimde izole edilmiştir. Aminoasitlerin yapısında bulunan üç-beş elementten başka ilkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle aminoasitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki hazırlanan ideal laboratuar koşullarında bile, oluşan aminoasitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir. Ancak bu sorun da aminoasitleri oluştukları anda ortamdan ayıracak bir başka yapay düzenekle (cold trap) halledilmiştir.

Aslında bu deneyle evrimciler, bir anlamda evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, aminoasitlerin tesadüfen değil, ancak bütün koşulları özel olarak

ayarlanmış kontrollü bir laboratuar ortamında, bilinçli müdahaleler sonucunda elde edilebileceğini gözler önüne sermiştir.

Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, ancak yaratılış olabilir. Bu nedenle de canlılığin her aşaması, bizlere Allah'ın varlığını ve gücünü kanıtlayan bir delil niteliğindedir.

İlkel Dünya Ortamı ve Proteinler

Daha önce saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen evrimciler, aminoasitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine nasıl oluşabildikleri sorununu, Miller deneyi ile geçiştirmeye çalışırlar. Bu uydurma deneyle, bugün bile, bu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim vererek insanları yanıltmaya devam etmektedirler.

Ancak canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrimcileri, aminoasitlerin oluşumuyla kıyaslanmayacak derecede büyük bir problem beklemektedir: "Proteinler". Yani yüzlerce farklı aminoasitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, aminoasitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Aminoasitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını az önce olasılık hesapları ile inceledik. Şimdi ise protein oluşumunun kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün olmadığını göreceğiz.

Le Châtelier Prensibi

Aminoasitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada "Le Châtelier" kanunu olarak bilinen kanuna göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve aminoasitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, aminoasitlerin, bir sonraki aşamada, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır. Richard E. Dickinson *Scientific American*'da şöyle yazar:

Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.13

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında ağız değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları varsayılan aminoasitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Châtelier prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim açısından bir başka çıkmazdır.

Fox'un Deneyi

Üstte açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini çürüten bu "su sorunu" üzerine olmadık senaryolar üretmeye başladılar. Sydney Fox bu araştırmacıların en tanınmışlarından biriydi. Fox, su sorununu çözmek için şöyle bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk aminoasitler, ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Kayalıkların üzerindeki aminoasitleri içeren bu karışımın içerdiği su, ısının kaynama derecesinin üzerine çıkmasıyla buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" aminoasitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü aminoasitler, Fox'un öne sürdüğü türden bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar aminoasitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış aminoasitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Aminoasitler birleştirilmiş ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettikleri, birbirine rasgele bağlanmış basit ve düzensiz aminoasit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Richard B. Bliss ve Gray E. Parker, Fox'un deneyini şöyle tarif ediyorlardı:

Sydney Fox saf kuru aminoasitleri 150-180 ^{0}C'de 4-6 saat ısıtarak proteine benzer moleküller elde etti. Düşüncesi, ilkel dünyada da aynı olayın volkanların yakınlarında gerçekleşmiş olabileceği idi.

Bu durumda şu soruların cevaplanması gerekir:

1- Eski dünyada saf kuru aminoasitler nasıl birikebilir?

2- Eğer Fox aminoasitleri bu sıcaklıkta daha fazla bıraksaydı ne olurdu?

3- Eğer aminoasitler çok su püskürten volkanların yanında bırakılsaydı ne olurdu?

4- Fox neden deneylerine Miller'ın elde ettiği ikinci kademe moleküllerle değil, saf, kuru aminoasitlerle başladı?

Miller deneyinde sadece hayat için gerekli molekülleri (Levo aminoasitler) elde etmekle kalmamış, aynı anda evrime müdahale eden dextro aminoasitlerden oluşmuş uzun bir zincir elde etmişti. Sonraki hiçbir bilim adamı kimyasal evrimin gelecek basamağı için Miller'ın aletlerindeki molekül karışımını kullanmadı.14

Burada son madde üzerinde özellikle durmakta yarar var. Moleküler evrimin temeli sayılan Miller deneyinin, geçersizliği ispat edildikten sonra bile gündemden indirilmediğini belirtmiştik. Fakat daha sonraki araştırmacılar, Miller'ın deneyinde ortaya çıkan işe yaramaz ürünleri değil, sonuç elde etmek için gerekli aminoasitleri kullandılar. Evrimciler tarafından kabul görmüş sayılan Miller deneyinin ürünleri, hiçbir evrimci tarafından kullanılmadı. Evrimin ikinci halkasının ispatı olarak gösterilen Fox deneyinde evrimin birinci halkası sayılan Miller deneyi gözardı edildi. İkinci aşaması, birincisini kabullenmeyen bir teori vardı ortada...

Fox'un sözkonusu deneyleri evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız aminoasit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşmayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapıtaşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala ayaktaydı. 1970'li yılların popüler bilim dergisi *Chemical Engineering News*'da yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç varolmamış şartlarda aminoasitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka birşey değildirler. İlk devrelerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.15

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler" gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktır. Bir canlı proteininde aminoasitler, belirli çeşit, miktar, dizilim ve üç boyutlu yapıda birleştikleri için bir anlam ve işlev kazanırlar. Ortalama 400 ile 1000 arasında aminoasitten meydana gelen tek bir protein molekülü, üç boyutlu biçimine ve içerdiği aminoasitlerin sayı, çeşit ve dizilişlerine bağlı olarak tek bir hücre içerisindeki diğer binlerce protein molekülüyle beraber değişik fonksiyonlar yerine getirir.

Ancak Fox'un ürettiği dairesel biçimdeki ilkel ve düzensiz moleküllerden ibaret olan proteinoidler, bilinçli bir dizayna sahip olmadıklarından hiçbir işe yaramıyorlardı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz aminoasit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama şansı yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Aminoasitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier prensibi nedeniyle, söz konusu değildi.

Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin hayatın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

Mucize Molekül DNA

Moleküler düzeyde buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, aminoasitlerin oluşumu evrimciler tarafından hiçbir şekilde aydınlatılamamıştır. Proteinlerin oluşumu ise başlı başına bir muammadır. Üstelik, sorun yalnızca aminoasit ve proteinlerle sınırlı kalmaz: Bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre denen mükemmel varlık evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun halen tüm sırlarını çözemediği karmaşıklıkta bir canlı bütündür. Oysa az önce dediğimiz gibi, evrimciler, değil bu sistemlerin, hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamamaktadırlar.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi hücrenin yapısının en temelindeki bu moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu.

1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlarındaki iki bilim adamının DNA hakkında yaptıkları çalışmalar, biyolojide yepyeni bir çığır açtı. Birçok bilim adamı, genetik konusuna yöneldi. Yıllar süren araştırmalar sonucunda bugün, DNA'nın yapısı büyük ölçüde aydınlandı.

Burada DNA'nın yapısı ve işlevi hakkında çok temel birkaç bilgi vermek yerinde olur:

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin herbirinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur.

Bir organa ya da bir proteine ait olan DNA üzerindeki bilgiler, gen adı verilen özel bölümlerde yer alır. Örneğin göze ait bilgiler bir dizi özel gende, kalbe ait bilgiler bir dizi başka gende bulunur. Hücredeki protein üretimi de bu genlerdeki bilgiler kullanılarak yapılır. Proteinlerin yapısını oluşturan aminoasitler, DNA'da yer alan üç nükleotidin arka arkaya sıralanmasıyla ifade edilmiştir.

Vücudumuzdaki organların herbiri farklı sayıda gen tarafından kontrol edilir. Örneğin; deri 2559, beyin 29930, göz 1794, tükürük bezi 186, kalp 6216, göğüs 4001,

akciğer 11581, karaciğer 2309, bağırsak 3838, iskelet kası 1911 ve kan hücreleri 22092 gen tarafından kontrol edilmektedir.

DNA'daki harflerin diziliş sırası insanın yapısını en ince ayrıntılara dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanısıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10,000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin, 130 milyar metre uzunluğundaki damarların ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur.

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 200 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı daha iyi anlaşılır. Evrimci bir biyolog olan Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4^{1000} farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.16

4^{1000}'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{620}'de bir anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 11 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakam gerçekten de kavranması mümkün olmayan bir sayıdır.

Prof. Dr. Ali Demirsoy da bu konuda şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Esasında bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır.17

Bütün bu imkansızlıkların yanısıra, DNA çok zor reaksiyona giren bir yapıya sahiptir. Çünkü DNA, çift zincirden oluşmuş sıkı bir helezon şeklindedir. Bu bakımdan da canlılığın temeli olması düşünülemez.

Dahası, DNA, yalnız protein yapısındaki bir takım enzimlerin yardımı ile eşlenebilirken, bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Her ikisi de birbirine bağımlı olduğundan, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda mevcut olmaları gerekir. Ya da ikisinden birinin daha önce "yaratılmış" olması zorunludur. Amerikalı mikrobiyolog Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının ve bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu ise tesadüfen gerçekleşemez.18

Yukardaki ifadeler 1955 yılında, yani James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Ancak bilimdeki tüm

gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz kalmaya devam etmektedir. Özetle, üremede DNA'ya duyulan ihtiyaç, bu üreme için bazı proteinlerin mevcut olma zorunluluğu ve bu proteinlerin de DNA'daki bilgilere göre yapılma mecburiyeti, evrimci tezleri çok somut bir biçimde çürütmektedirler.

Örneğin Alman bilim adamları Junker ve Scherer de kimyasal evrim için gerekli olan moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiği ve kuramsal olarak bile elde edilme yöntemi birbirinden farklı birçok maddenin biraraya gelme şansının hiç olmadığını şöyle açıklarlar:

Şimdiye değin kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısı ile çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez çünkü böyle bir olayın kendi kendine gerçekleşme ihtimali yoktur.19

Kısacası evrim teorisi moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirini ispatlayabilmiş değildir. RNA molekülünün nasıl olup da kendine bir hücre zarı bulduğu, daha sonra hücre organellerini nasıl ortaya çıkardığı gibi birçok soru cevapsız beklemektedir.

İlkel Atmosfer Deneyleri Başarısız

Buraya kadar anlattıklarımızı kısaca özetlersek, ne amino asitler ne de bunlardan meydana gelen ve canlıların hücrelerini oluşturan proteinler, "ilkel atmosfer" ismi verilen ortamlarda hiçbir şekilde üretilememişlerdir. Dahası, proteinlerin inanılmaz karmaşıklıktaki kimyasal yapıları, sağ-el, sol-el özellikleri, peptid bağlarının oluşmasındaki zorluklar gibi faktörler, proteinlerin gelecekte de bu çeşit deneylerde üretilmelerinin imkansız olduğunu göstermektedir.

Kaldı ki proteinlerin tesadüfi bir şekilde oluştukları bir an için farzedilse bile bu hiçbirşey ifade etmez, zira proteinler tek başlarına hiçbir anlam ifade etmezler. Çünkü proteinler kendilerini çoğaltamazlar. Ancak DNA ve RNA moleküllerinde şifrelenmiş bir protein molekülü için bir seri üretim mümkün olabilir. DNA ve RNA olmadan bir proteinin çoğaltılması imkansızdır. DNA'da şifreli olarak kaydedilmiş 20 ayrı çeşit amino asidin belli bir şekilde sıralanması, vücuttaki herbir proteinin yapısını belirler. Oysa, önceki bölümlerde de açıkladığımız gibi, DNA ve RNA'nın rastlantılarla meydana gelmesi ihtimal dışıdır.

Hayatın başlangıcını araştıran evrimcilerin karşılaştıkları en önemli sorunlardan biri, işte bütün bu moleküllerin çoğalmak için birbirleriyle yardımlaşıyor olmasıydı. DNA, içinde bilgi bulunan bir kitap gibiydi. Proteinler ise çok önemli işlemler yürütmelerine karşın, DNA'nın üzerinde yazılı bilgi olmadan üretilemiyorlardı. DNA olmadan proteinlerin, proteinler olmadan DNA'nın varolması imkansızdı. Bir protein tesadüfen sentezlenmiş olsa bile —ki böyle bir olayın ne derece imkansız olduğunu açıklamıştık— bu durum, o protein kendisini kopyalayamayacağı için hiçbirşey ifade etmeyecekti.

Dahası bir an için DNA ve RNA'nın da bir şekilde oluştuğunu farzetsek bile, bunların protein sentezlemeleri için ancak hücre gibi son derece kompleks ve özelleşmiş bir ortam gereklidir. Hücrenin de yine, DNA, RNA, proteinlerden oluşmuş organeller, enzimler ve son derece karmaşık işlemler barındıran bir yapı olduğu düşünülürse olay bir kısır döngüye girmektedir: hücre olmadan DNA protein üretemez, DNA olmazsa protein çoğalamaz, proteinler olmazsa hücre diye birşey söz konusu olamaz...

İşte bu ve benzeri faktörlerin yavaş ve uzun süren bir dönemin sonunda bilim çevreleri tarafından kabullenilmesi sonucunda proteinlerin hayatın başlangıcı olduğuna dair teoriler geçerliliklerini kaybettiler. 1950'li yıllarda ilkel atmosfer deneyleriyle başlayan bu "protein deneyleri" dönemi, böylece birkaç on yıl geçmeden sona erdi. Artık çok az kişi, proteinlerin yeryüzünde kendiliğinden oluşabileceğine ve bu proteinlerin de hayatın başlangıcına kaynaklık edebileceğine inanıyordu.

Proteinlerin elde edilmesindeki imkansızlık, evrimcileri hayatın başlangıcını açıklamaya çalışan yeni teoriler üretmeye itmişti. Bunlardan evrimciler arasında en çok kabul göreni ise "RNA dünyası" modeliydi.

RNA Deneyleri Dönemi

1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert ilk defa "RNA dünyası" terimini ortaya attı. Gilbert bu terimi şöyle açıklıyordu: "RNA molekülleri ve birtakım yardımcı faktörler, ilk hücresel oluşumları yerine getirebilecek yeterli enzim grubunu oluşturabilirler." Böylece Gilbert RNA'nın canlılığın başlangıcında temel etken olduğu düşüncesini geliştirdi.

RNA deneyleri dönemini incelemeden önce, RNA ve bunun hücre içindeki görevleri hakkında bazı bilgiler elde edinmemiz gerekir.

RNA, hücrede genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülüne benzer. Ancak tek bir farkla; DNA çift sarmal bir yapıya sahipken RNA molekülü tek bir zincire sahiptir. RNA'nın bu yapısı, hücre içindeki belli faaliyetleri yerine getirebilmesi açısından önemlidir. Canlı hücrelerinde RNA molekülü, protein sentezi sırasında DNA molekülüne yardım eder.

Evrimcileri RNA molekülünün hayatın başlangıcı olabileceğini düşünmeye iten nokta, canlılardaki RNA molekülünün kendi kendini kopyalama yeteneğine sahip olmasıydı. RNA molekülü, hücre içi faaliyetleri sırasında sadece kendi üzerindeki bilgiyi kullanarak kendisini kopyalayabiliyordu. 80'li yılların ortalarında RNA molekülünün "katalizör" ismi verilen bu özelliğinin keşfedilmesi, evrimcileri tekrar heyecanlandırdı. Proteinlerin aksine RNA molekülünün kendisini kopyalama yeteneğine sahip olması, bu molekülün canlılığın başlangıcı olabileceği fikrini doğurdu.

Hayal güçleri kuvvetli bilim adamları hemen bir senaryo yazmakta gecikmediler. Senaryoya göre bundan milyarlarca yıl önce, kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü atmosfer şartlarının etkisiyle tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı. Mutasyonlar ve Darwinist doğal seleksiyon mekanizması da, uzun süreler sonunda bu ilkel hücrenin daha gelişmiş bir hücreye dönüşmesine yardım etmişti.

En "saygın" evrimci bilim adamlarının hayatın başlangıcı sorununa böylesine bir çözüm önerisi ortaya atmaları, birçok kişinin yüzünde ancak bir tebessüm ifadesinin ortaya çıkmasını sağlamıştı. Hayal etmesi bile güç olan bu teori, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüştü. Pekçok içinden çıkılmaz soru belirmişti: RNA kendisini kopyalarken kullanacağı yeni nükleotidleri nereden bulmuştu? Normalde hücrede son derece özel koşullar altında meydana gelen böyle bir kopyalanma işlemi, ilkel dünya şartlarında nasıl gerçekleşebilmişti? Tüm bu sorular cevapsız bırakılıyordu. 80 li yılların sonunda "RNA dünyası" deneylerinin tarihsel bir değerlendirmesini yapan tanınmış kimyager Klaus Dose şu yorumu yapıyordu:

Hayatın kökleri üzerindeki 30 yıllık kimya ve moleküler evrim araştırmaları, problemin çözümünden çok, durumun ciddiyetini anlamamıza yolaçtı. Şu andaki teoriler ve deneylerin hepsi ya başarısızlıkla sonuçlanıyor ya da görmek istemediklerimizi ortaya çıkarıyor.20

Canlılardaki RNA molekülünün kendisini kopyaladığını gören bilim adamları, hemen aynı şeyin ilkel atmosfer ortamında da gerçekleşip gerçekleşmeyecegini denemek istediler. Tekrar Miller'in protein elde etmek için yapmış olduğu deneyler tekrarlanmaya başlandı, ancak bu seferki amaç, protein elde etmek değil, kendi kendini kopyalayabilen bir RNA molekülü elde etmekti. Böylece belki de canlılığın kendiliğinden yeryüzünde ortaya çıkabileceği gösterilmiş olacaktı.

Ancak bu kez evrimciler, ilkel atmosfer ortamını tekrar canlandırmak yerine direkt olarak laboratuvarlarda bu işlemi gerçekleştirmeyi denediler. Çünkü hiç kimse Miller'in yapmış olduğu gibi bir deneyin benzerinin sonucunda RNA'nın veya bunu oluşturan moleküllerin ortaya çıkabileceğini ummuyordu! Zira canlılarda bulunan RNA molekülü, bir proteinle bile kıyaslanamayacak derecede özelleşmiş bir yapıydı...

Sonunda kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü üretmek üzere batılı evrimci bilim adamlarının laboratuvarlarında hummalı bir çalışma başlatıldı. Uzunca bir süre kontrollü ortamlarda, deney tüpleri, ölçüm cihazları ve teknik aletlerin yardımıyla RNA molekülleri üzerinde çalışmalar yapılmaya başlandı. Ancak çalışmalar devam ettikçe araştırmacılar umutlarını gittikçe kaybediyorlardı; tüm çabalara rağmen laboratuvar ortamında kendisini kopyalayabilen tek bir RNA molekülü bile elde edilememişti.

RNA deneyleri sonunda gelinen en son nokta, RNA yı oluşturan "nükleotid" isimli parçaların elde edilmesi olmuştu. Ancak, bunların elde edilmesi de laboratuarlarda herhangi bir kimyasal madde elde edilmesinden farksızdı. Yani uygun şartlar (sıcaklık, basınç, kontrol sistemleri, katalizörler) ve uygun hammaddeler kullanıldığında diğer pekçok kimyasal bileşik gibi nükleotidler de laboratuvarlarda sentezlenebiliyordu. Bu deneylerin, ilkel atmosfer ortamında nükleotidlerin tesadüfler sonucu oluştuğunu kanıtlama gibi bir anlamı yoktu. Karmaşık bir formüle ve yüksek bir maliyete sahip bir kanser ilacının biyokimya laboratuvarlarında üretilmesinin onun doğada ya da ilkel dünya şartlarında kendiliğinden oluşabileceğini göstermemesi gibi... Fakat bu bile evrimcileri sanki teorilerini ispatlayan birşeyler bulmuş gibi boş bir sevince sürüklemeye yeterliydi.

RNA'lı deneyler dönemi daha nükleotidler aşamasında noktalanmıştı. Çünkü asıl aşamayı, yani "üretilmiş" nükleotidleri, kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülünü oluşturacak şekilde birleştirmeyi kimse başaramamıştı. Fransız araştırmacı Paul Auger bu durumu şöyle izah etmekteydi:

Rastgele kimyasal olaylar vasıtasıyla nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi —ki bu belki mümkün olabilir— ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.21

Böylece evrimcilerin değil ilkel atmosfer ortamında, kendiliğinden oluşan şartlar altında, laboratuvar ortamında bile RNA molekülünü oluşturma çabaları hiçbir sonuç vermedi. Evrimcilerin RNA molekülü üzerine kumuş oldukları tüm senaryo, başarısız deneyler sonucuna yıkılmıştı.

Buraya kadar anlatmış olduğumuz çalışmaların aslında sadece tek bir amacı vardır: Canlılığın cansızlıktan ortaya çıkabileceğini göstermek. Ama hiçbir şekilde bu amaç gerçekleştirilememiştir. Evrimciler değil binlerce proteinden oluşan bir hücreyi elde etmek, tek bir proteini, tek bir kendini kopyalayabilen RNA molekülünü bile elde edememişlerdir. Evrim teorisinin bu başarısızlıkları, canlılığın kesinlikle kimyasal süreçler sonucunda kendiliğinden ortaya çıkamayacağını ispatlamakta ve canlılığın ancak Allah'ın yaratmasıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Evrimcilerin görmek istemedikleri bu gerçek, bilimsel bulguların daima Yaratıcı'yı göstermesi sorucunda daima karşılarına çıkmaktadır.

Nature Dergisinde yazdığı bir yazıda Sir Fred Hoyle şöyle demektedir:

Canlılığın cansız maddelerden oluşma olasılığı 1 ve onun yanında 40.000 sıfırdır... Bu ise hem Darwin'i hem de onun Evrim teorisini gömmeye yetecek büyüklükte bir sayıdır. "İlkel çorba" ne Dünya'da ne de bir başka gezegende asla varolmamıştır. Canlığın başlangıcı kesinlikle tesadüflere bağlı değildir, bu sebeple bu ancak bilinçli ve mükemmel bir yaratmanın sonucu olmalıdır. 22

Charles B. Taxton ise Mystery of Life's Origin de şu yorumu yapmaktadır:

...Uzak bir galaksiden gelen bir radyo sinyali olsak, herkes bunun orada zeki varlıkların bulunduğunun bir kanıtı olduğunu bilir. Peki, Öyleyse DNA daki mesaj da acaba benzer bir delil değil midir?23

Evrimcilerden İtiraflar

Evrimin aslında "ispatlanmış bir gerçek" değil, ispatlanmaya çalışılan bir inanç olduğunun en büyük delili, önde gelen evrimci bilim adamlarının yaptıkları itiraflardır. Hücre içindeki benzersiz enzim sistemleri, protein ve DNA'nın üstün yapısı, bu itirafların odaklandığı noktalardan birkaçıdır.

Evrim alanındaki en geçerli kaynaklardan biri olarak kabul edilen *Am Anfang War der Wasserstoff* (Başlangıçta Hidrojen Vardı) adlı —ve Türkçe'ye *Dinozorların Sessiz Gecesi* adıyla çevrilen— kitabın yazarı Hoimar von Dithfurt, bu itirafçılardan biridir. Dithfurt, solunum sistemini oluşturan enzimlerin varlığını açıklamada evrimin nasıl çaresiz kaldığını itiraf eder. Ancak bununla birlikte evrimci bir bilim adamının salt "evrime inandığı için" böyle bir problemi göz ardı etmek zorunda olduğunu da belirtir:

Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur. Bu soruya verilen yanıtlara göre düşünürler de öbeklere ayrılırlar. Bu soruya "evet mümkündür" yanıtı vermek, modern doğa bilimine olan inancı doğrulamak gibi bir şeydir. Biraz kötü bir niyetle ifade etmek istersek şöyle de diyebiliriz: Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır. Ama işin burasında, olup biteni doğa yasalarıyla, dolayısıyla "rastlantı" ile açıklaması, söz konusu kimsenin köşeye sıkışmışlığının bir belirtisidir. Çünkü bu durumda zaten rastlantıya inanmasın da ne yapsın? 24

Ditfurth'un satırları arasında, "ideolojik gereklilik"i ele veren daha başka bölümler bulmak mümkündür. Bir yerde şöyle der: "*... Bu karmaşık kimyasal tepkimelerin yeryüzündeki hayatın devamı bakımından vazgeçilmez oluşunu, bilimsel bir yoldan açıklamak istiyorsak, rastlantı kategorisine başvurmaktan başka bir çaremiz var mı ki?*" Bir başka paragrafında, "... doğabilimsel anlayışa bağlı kalarak olayı açıklamak zorunda kalan biyolog..." 25 ifadesini kullanır. Yani tesadüf imkansızdır, ama bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmektense, yine de tesadüfe inanmak gerekir!...

İmkansızı kabul etmenin bir yaratıcıyı kabul etmeye tercih edildiği ortadadır. Evrimciler bu mantıkla, akıl ve mantığın sınırlarını zorlayacak başka kabuller de yaparlar. Evrimin Türkiye'deki önde gelen otoritelerinden Prof. Dr. Ali Demirsoy şöyle yazar:

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların bir araya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve

spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız. Ancak bu enzim dizisinin tümüne rastlantı sonucu sahip olan bir hücre, serbest oksijenli atmosfere uyum yapabilecektir.26

Satırlarda ortaya konan mantık yine aynı noktaya işaret eder: Evrimcilerin amacı, "dogmatik bir açıklama ve spekülasyon" diye ifade ettikleri şeyi yapmamak, yani bir Yaratıcı'nın varlığını ne olursa olsun kabul etmemektir. Buna şartlanmış durumdadırlar ve bu yüzden, kesinlikle imkansız olan varsayımları kolaylıkla kabul edebilirler.

Bu imkansız varsayımları mümkün gibi gösterebilmek için de, çeşitli mantık oyunlarına başvururlar. Harvard Üniversitesi öğretim görevlilerinden Profesör George Wald'ın, canlılığı yaratan iradenin "zaman" olduğu yönündeki açıklaması buna iyi bir örnektir:

Önemli nokta şudur; hayatın orijini, en azından bir defa vuku bulan olaylar kategorisine girdiğinden, zaman ondan yanadır. Ancak, biz bu hadiseyi ne kadar ihtimal dışı saysak da, yeterli zaman içinde mutlak manada en azından bir defa meydana gelecektir. Planın kahramanı gerçekte zamandır. Yeterli zaman verilmesiyle "mümkün olmayan" mümkün olur. Mümkün, "muhtemel" olur ve muhtemel de "hemen hemen kesin bir hal" alır. Sadece beklemek yeterlidir. Zamanın bizzat kendisi mucizeleri meydana getirir.27

Görüldüğü gibi evrimci bilim adamları, gerçekte teorilerini mucizelerin ellerine teslim etmişlerdir. Açıklanamayan binlerce nokta, bu "evrimsel mucize" kelimesinin altında örtbas edilerek, teorinin yaşatılmasına çalışılır.

Ancak mucize, sözlüklerdeki tanımıyla, "*insan aklının ölçülerini aşan, tabiat yasalarının dışına çıkan, düşünce değil de dini inanca dayanan oluştur.*" 28 Evrimcilerin, evrim sürecinin kendisine "mucizeler" atfetmeleri ise, bu evrim sürecine bilimsel değil, bir tür inançla bağlı olduklarını gösterir. Bir başka deyişle, bir "evrim dini"ne inanmaktadırlar ve bu dine sadık kalabilmek için de her türlü imkansızı onaylamak durumundadırlar.

CANLILARDAN
YARATILIŞ DELİLLERİ

Kitapçığın önceki sayfalarında evrim teorisinin modern bilimin bulguları tarafından nasıl yıkıldığına şahit olduk. Mikrobiyoloji, biyokimya ya da paleontoloji (fosil bilimi) gibi bilim dallarının, canlılığın tesadüfen oluştuğu iddiasını nasıl yıktıklarını inceledik.

Bunların yanında, evrim teorisinin bir aldatmaca olduğunu ve yaratılışın gerçekliğini görmek için, canlılardaki bazı özellikleri incelemek de son derece aydınlatıcıdır. Çünkü canlılar o denli karmaşık yapılara sahiptirler ki, bu karmaşık yapıların tesadüfi gelişimlerle ortaya çıktığını iddia etmek mümkün değildir. Özellikle bazı canlıların sahip oldukları bir takım sistemler, evrim teorisini tek başına yıkan birer yaratılış ispatı niteliğindedirler.

Evrim teorisini çürüten bilim adamları, canlılarda yer alan sözkonusu sistemleri "indirgenemez komplekslik (irreducible complexity)" kavramı ile açıklıyorlar. Bu kavram, bir çok parçanın belirli şekillerde bir araya gelmesinden oluşan ve tek bir parçası dahi eksik olsa hiçbir işe yaramayacak bir sistemi tanımlamak için kullanılıyor.

Bu kavramı bir saat örneği ile açıklamak mümkün. Kurmalı bir masa saati düşünün. Bu saatin içinde belirli büyüklüklerde pek çok dişli, bir zemberek, akrep ve yelkovan gibi parçalar ve çeşitli vidalar yer alacaktır. Ve saatin çalışabilmesi için bu parçaların hepsinin yerli yerinde olması gerekir. Eğer saatin içindeki 7 dişliden tek bir tanesi yerinde olmazsa, o saat çalışmaz. İşte bu, bir "indirgenemez komplekslik"tir. Yani saatin sistemi, daha az kompleks bir hale getirilemez. Getirilmeye çalışılırsa bozulur ve hiçbir işe yaramaz hale gelir.

Bu denli hassas bir kompleksliğin varlığı da, bu saatin çok bilinçli bir tasarımcı tarafından yapıldığını göstermektedir. Hiç kimse, bu saatin, bir masa üzerinde duran dişlilerin, kolların, zemberiğin ve vidaların bir yersarsıntısı sonucunda tesadüfen bir araya gelmeleriyle oluştuğunu öne süremez.

İşte batılı evrim karşıtı bilim adamlarına göre, canlılardaki sistemlerde bu tür bir "indirgenemez komplekslik" vardır. Bunlar öyle sistemlerdir ki, tek bir parçası dahi var olmasa, ya da sadece yerinden biraz kaymış olsa, tüm sistem işe yaramaz hale gelir. Örneğin insan gözünün 40 küsür parçasından biri olan iris olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Aynı şekilde kulağın onlarca parçasından biri olan örs kemiği var olmasa ya da bir milimetre farklı bir yerde dursa, kulak işitmez. Bu ise bu organların çok özenli bir tasarımın ürünü olduklarını göstermektedir. Daha açık bir ifadeyle, bu organlar Allah'ın kusursuz yaratışının birer ürünü ve göstergesidirler.

İlerleyen sayfalarda sonsuz sayıdaki bu yaratılış delillerinden bir kaç örnek inceleyeceğiz.

Sivrisineğin Kan Emmesi

Bizim için çoğu zaman sadece bir can sıkıntısı nedeni olan sivrisinekler, aslında çok ilginç bir "sokma" sistemine sahiptirler.

Hedefi üzerine konan bir sivrisinek, hortumunun ucundaki dudakçıklar sayesinde önce bir nokta seçer. Kan emmek için kullandığı iğnesi, içinde korunduğu özel kılıftan çıkar ve sivrisinek "operasyon"a başlar. Deri sanıldığı gibi iğnenin basınçla batırılması yöntemiyle delinmez. Sivrisineğin alt çenesi bir testere gibi ileri geri hareket ederek deriyi keser. Açılan yarıktan içeri sokulan iğne kan damarına ulaşın ca delme işlemine son verilir. Hayvan artık kan emmeye başlayacaktır. Özel bir dizaynın ürünü olan iğnesi sayesinde kan emer ve beslenir.

Ancak bilindiği gibi insan vücudu, damarlarındaki en ufak bir zedelenme karşısında kanı anında pıhtılaştırarak o bölgedeki kan akışını durduran bir enzime sahiptir. Bunun sivrisinek için büyük bir probleme neden olması beklenebilir, çünkü hayvanın deldiği noktadaki kanın pıhtılaşması ve kanın emilmesine engel olması gerekir.

Sivrisineğin mükemmel yaratılışı bu noktada bir kez daha ortaya çıkar.

Hayvan kan emmeye başlamadan vücudunda salgıladığı, tıpta ilaç olarak kullanılan "heparin" benzeri, özel bir sıvıyı kan damarında açtığı deliğin içine bırakır. Bu sıvı, kandaki pıhtılaşmayı sağlayan enzimi etkisiz hale getirir. Böylece sivrisinek besinine sorunsuzca ulaşır. Sivrisineğin soktuğu yerdeki kaşıntı ve şişmeye neden olan da bu pıhtılaşmayı engelleyici sıvıdır.

Bu anlattıklarımız kuşkusuz olağanüstü işlemlerdir ve karşımıza şu soruları çıkarır:

1- Sivrisinek insan vücudunda bu tür bir pıhtılaştırıcı enzim olduğunu nereden bilmektedir?

2- Bu enzime karşı kendi vücudunda bir salgı geliştirmesi için, enzimin içeriğini bilmek zorundadır. Bu nasıl olabilir?

3- Böyle bir bilgiye ulaştığını varsaysak bile, nasıl olup da kendi vücudunda böyle bir salgı üretip bunu iğnesine aktaracak "teknik donanım"ı oluşturabilir?

4- Eğer bunlar evrim tarihi boyunca raslantısal olarak oluşsa bile bu özelliklerin DNA'ya kaydedilerek diğer nesillere aktarımı nasıl mümkün olacaktı?

Aslında bu soruların cevabı basittir. Sivrisineğin insan vücudundaki pıhtılaştırıcı enzimden haberi bile yoktur. Bahsettiğimiz varlık birkaç milimetre büyüklüğünde akılsız ve bilinçsiz bir sinektir, o kadar. Onu böylesine inanılmaz, olağanüstü ve hayranlık verici bir sisteme sahip kılan ise, insanı da sivrisineği de yaratan Allah'tır.

Sperm-Yumurta İlişkisi

İnsanın yaratılış öyküsü, birbirinden çok uzak iki ayrı yerde başlar. İnsan, kadın ve erkek bedeninde birbirinden tümüyle bağımsız olarak oluşan, ama birbiriyle tümüyle

uyumlu olan iki ayrı özün birleşmesiyle hayata adım atar. Erkek bedeninde oluşan spermin erkeğin isteği ya da kontrolü ile oluşmadığı ortadadır, aynı kadın bedeninde oluşan yumurtanın kadının isteği ya da kontrolü ile oluşmadığı gibi. Onların bu oluşumlardan haberi bile yoktur. Ancak bunların birbirlerine tam uyumlu olmaları, birazdan göreceğimiz gibi, insanın yaratılmış olduğunun kesin birer kanıtıdırlar.

Testislerde dakikada ortalama 1000 adet üretilen spermler, erkek vücudundan kadının yumurtasına doğru yapacakları yolculuğu "biliyormuşcasına" özel bir dizayna sahiptirler. Sperm, baş-boyun-kuyruk parçalarından oluşur. Kuyruk, spermin bir balık gibi ana rahminde ilerlemesini sağlar. Bebeğin genetik şifresinin bir bölümünü barındıran baş kısmı ise özel koruyucu bir zırhla kaplanmıştır. Bu zırhın faydası ana rahmine girişte anlaşılacaktır. Rahimdeki ortam, annenin mikroplardan korunması amacıyla son derece asidiktir. Baş kısmındaki zırh bu aside karşı korunma sağlar. Spermin, bu asidin varlığını bilen "birisi" tarafından koruyucu zırhla kaplandığı son derece açıktır. Spermler bunu milyonlarca yıl süren denemeler sonucunda başarmış olamazlar. Çünkü hiçbir spermin edindiği bilgileri iletmek üzere erkek vücuduna geri döndüğü görülmemiştir! (Zaten böyle bir durum söz konusu olsaydı bile, geri dönen bir sperm testislere gelerek "anne rahminde geçtiğimiz yolda bir asit var, ona göre yeni spermleri zırhla kaplayın!" gibi bir komut veremeyecekti.)

Bu sırada anne vücudunda da, yine annenin hiçbir isteği ya da kontrolü olmadan yumurta hücresi üretilmiştir. Yumurtalıklardan yola çıkarak fallop tüpü adı verilen bir bölgeye ulaşır ve spermlerin gelmesini beklemeye başlar. Ancak pasif bir bekleyiş değildir bu. Bekleme sırasında özel bir sıvı salgılar ve spermler de işte bu sıvı sayesinde bir tuz tanesinin ancak yarısı kadar olan yumurtayı bulurlar. Dikkat edelim: Yumurta "salgılamaya başlar" derken bir insandan ya da gelişmiş bir bilgisayardan bahsetmiyoruz. Bu ufacık protein yığınının "kendi kendine" böyle bir şeye "karar vermesi", dahası spermi kendine çekecek bir kimyasal bileşim hazırlayıp salgılaması inanılır şey midir?

Özetle, vücudun üreme sistemi özellikle yumurtayla spermi buluşturacak şekilde hazırlanmıştır. Ve kadın üreme sistemi spermlere, spermler de kadın vücudundaki ortama uygun olarak yaratılmıştır.

Yumurtayı dölleyecek sperm yumurtaya yaklaştığında yine yumurtanın salgılamaya "karar verdiği" ve sperm için özel olarak hazırlanmış bir sıvı, spermin koruyucu zırhını eritir. Bunun sonucunda da bu kez spermin ucunda olan ve yine özel olarak yumurta için hazırlanmış bulunan eritici enzim kesecikleri açığa çıkar. Sperm yumurtaya ulaştığında bu enzimler yumurtanın zarını delerek spermin içeri girmesini sağlarlar.

Şimdi buraya kadar anlattıklarımızı dikkatlice bir düşünelim:

1- İki ayrı insanın vücudunda iki ayrı üreme sistemi oluşuyor.

2- Erkeğin vücudunda üretilen sperm, hayatında hiç görmediği kadın vücudundaki ortamı "biliyor" ve bu yüzden özel bir zırhla kaplı. Sperm, geçeceği ortamın asidik olduğunu, buna karşı kendisini koruyacak zırhı nasıl üreteceğini nasıl biliyor?

3- Kadının vücudunda üretilen yumurta ise, gelecek olan spermleri hayatında hiç görmediği halde, onlara yol göstermek amacıyla bir sıvı salgılıyor. Spermlerin geleceğini nereden biliyor? Onları çekecek karışımdaki sıvıyı üretmeyi nasıl başarıyor?

4- Yumurtaya ulaşan sperm, yumurtanın bir sıvı salgılayacağını ve böylece zırhının eriyerek özel enzim keseciklerinin serbest kalacağını nereden duymuş? Bu keseciklerin yumurtanın zarını deleceğini nasıl bilebiliyor? Yumurtanın bir zarı olduğunu nereden biliyor?

5- Yumurta kendisine ulaşacak spermlerin taşıdığı enzimleri kimden haber almış? Bunların açığa çıkması için zırhın erimesi gerektiğini ona kim haber veriyor? Bunun için gereken eritici sıvıyı salgılamayı nasıl başarıyor? Sıvıyı salgıladığını farzedelim, formülünü nasıl hesaplıyor?

Elbette detaylarına girmeden az bir kısmını anlattığımız insanın üreme sisteminin olağanüstü özellikleri daha yüzlerce sayfa doldururdu. Ancak yukarıda açıkladığımız bir iki aşama dahi bizlere erkek ve kadının tam olarak birbirlerine uygun yaratıldığını, her ikisinin de her ikisini de bilen bir varlık tarafından "dizayn edildiğini" açıkça göstermektedir. Evrim teorisinin iddia edilen yegane mekanizmaları olan doğal seleksiyon ve mutasyon, bu anlattıklarımızı izah etmekten çok uzaktır. Bu anlatılanların tesadüflerle meydana gelemeyeceği her şuurlu insan için çok açık bir gerçektir. Ortada somut bir dizayn etme ve biçim verme, somut bir yaratılış vardır.

Kimyasal Silahlar

Bazı canlılar, üretimi için çok ileri teknoloji gerektiren oldukça karmaşık kimyasal bileşimleri kendi bünyelerinde laboratuar hassaslığında ve son derece kolayca üretebilirler. Bombardıman böceği de bunlardan biridir.

Bu böceğin savunma yöntemi çok ilginçtir. Böcek, vücudunun alt tarafında birbirinden ayrı iki bölmede depolanan iki kimyasal maddeyi (hidrojen peroksit ve hidrokinon) düşman saldırısına uğradığı anda, yakma odası olarak adlandırılan özel bir bölmede birleştirir. Aynı anda bu yakma odasının duvarlarından salgılanan özel bir katalizör (peroksidaz) maddenin hızlandırıcı etkisiyle, karışım 100°C'lik korkunç bir kimyasal silaha dönüşür. Basınçla fışkırtılan bu çok sıcak kimyasal maddeyle haşlanan düşman doğal olarak avından vazgeçer.

Bu noktada sormamız gereken sorular şunlardır:

1- Böcek bu iki maddenin birleştiğinde kimyasal bir silah haline geleceğini nereden bildi?

2- Bu maddelerin kimyasal formülünü nasıl oluşturdu?

3- Bunları kendi vücudunun salgılamasını nasıl sağladı?

4- Bunların ayrı ayrı odacıklarda bulunması gerektiğini nasıl anladı?

5- Bunların reaksiyonunu hızlandıracak bir katalizörün formülünü nasıl hesapladı?

6- Duvarları yanmaz bir alaşımla izole edilmiş özel odacıkta bunları birleştirmezse maddenin içinde patlayacağını nereden bildi?

7- Maddeyi püskürttüğünde buna temas eden bacaklarının yanmaması için bunları nasıl korudu?

Birkaç santimetre büyüklüğündeki bir böceğin başardığı bu işlemleri kimyagerler dışında insanlar yapamazlar. Kimyagerler de kendi vücutları içinde değil, ancak donanımlı laboratuarlarda yapabilirler. Böceğin böylesine üstün bir kimya uzmanı veya kendi vücudunu yapacağı reaksiyona göre dönüştürüp-düzenleyecek yeteneğe sahip bir tasarımcı olduğunu kabul etmek elbette akıl dışıdır. Belli ki böcek bu inanılmaz işlemleri, içeriğinin farkında olmadan, sadece bir refleks olarak yapmaktadır. Ne kendisinde ne de tabiatta böylesine üstün bir güç ve akla sahip yoktur. Bunun tesadüflerle, şans eseri ve kendi kendine oluştuğunu iddia etmek de son derece mantıksızdır. Değil böyle kompleks bir canlının, canlılığın temeli olan basit proteinin tesadüfler sonucu oluşması olanaksızdır.

Açıktır ki bu böcek, son derece üstün bir bilgiye ve güce sahip olan bir varlık, yani Allah tarafından yaratılmıştır. Bombardıman böceği, diğer milyarlarca yaratılmış canlı gibi, O'nun sonsuz gücünün ve benzersiz yaratmasının bir örneğidir.

Bombardıman böceğine benzer kimyasal silahla savunma sistemine sahip olan bir başka canlı Kızıl Yüzlü Tırtıldır. Kendisine saldıran düşmanlarına karşı vücudunda ürettiği bir asidi püskürtür. Kokarcalar ve kabak böcekleri de düşmanlarına karşı oldukça tiksindirici bir kokuya sahip kimyasal maddeler püskürtürler. Bu çirkin ve kalıcı koku onları düşmanlarından korumaktadır. Elbette bu canlıların hiçbiri, aynı bombardıman böceği

gibi, olağanüstü bir kimyager, sihirli bir biyolog ve mucizevi bir tasarımcı değil, Allah'ın varlığının ve gücünün örneği olarak yaratılmış birer "ayet"tir.

Burada daha fazla yer ayıramadığımız canlıların savunma sistemleri, elbette ki bunlarla sınırlı değildir. Olduğundan korkunç gözüken, ölü veya yaralı taklidi yapan, zırhlar ve dikenlerle donatılmış hayvanlar da doğada yaşamaktadır. Bazıları güçlü ve tehlikeli hayvanlara olan benzerlikleriyle korunurken, bazıları da sahte organ görüntüleriyle düşmanlarını olduklarından daha büyük, daha tehlikeli canlılar olduklarına inandırırlar.

Bir kelebeğin kanatlarında kendisinin bile görmediği göz desenlerinin olması, bir tehlike anında kanatlarını açarak bu gözleri ortaya çıkarması, bir tırtılın düşman saldırısına uğradığında kuyruğunu düşmanına doğru çevirip şişirmesi ve bunun korkunç bir yılan görünümü alması ve bu konuda verilebilecek daha birçok örnek, bizlere tek bir gerçeği göstermektedir. Bu canlıların hiçbirisi evrimin iddialarında olduğu gibi tesadüfler sonucu, mutasyonlarla, doğal seleksiyonla, milyonlarca yılda yavaş yavaş gelişerek ortaya çıkmamışlardır. Bunların herbiri sonsuz ilim sahibi, kudretli bir Yaratıcı tarafından, O'nun varlığının bir delili ve gücünün bir göstergesi olarak yaratılmıştır.

Hayvanların Üremelerindeki Sırlar

Canlıların nesillerini sürdürebilmeleri, sahip oldukları üreme sistemlerinin kusursuz olmasıyla mümkün olmaktadır. Ancak doğayı incelediğimizde, canlıların üreme sistemlerinin sadece kusursuz değil, aynı zamanda olağanüstü özellikler içerdiğini de görürüz. Birazdan da göreceğimiz gibi bu olağanüstü özelliklerin hiçbirisi evrim mekanizmalarıyla açıklanamaz. Hayvanların yavrularına gösterdikleri şefkat, fedakarlık gibi davranışlar ise evrimin doğal seleksiyon tanımına zaten aykırıdır.

Kanguru

Kanguruların üreme sistemi diğer memelilerden oldukça farklıdır. Kanguru embriyosu, normalde rahimde geçirmesi gereken evrenin bir kısmını rahim dışında tamamlar. Henüz bir santimetre boyundayken dünyaya gelen yavru kanguru, gelişimini tamamlayacağı keseye doğru tırmanır. Ayakları, yüzü ve pek çok uzvu henüz son halini almamıştır. Keseye yerleşen yavru, kesedeki 4 meme ucundan birine tutunur ve süt emmeye başlar.

Bu sırada anne yeniden çiftleşme sürecine girer ve döllenmeden 33 gün sonra yeni bir yavru daha doğar.

Bu arada kesede bulunan ilk doğan yavru da bir hayli büyümüştür. Keseye yeni gelen 1 santimlik kardeşine bir zarar vermeden hayatını sürdürür.

Kısa bir süre sonra aralarına üçüncü bir yavru daha eklenecektir. Böylece kesenin üç sakini olur: Birincisi genç, ayakta ot kemirebilen ancak arada süt emmeye dönen, ikincisi memeden süt emerek gelişimini sürdüren, üçüncüsü ise aileye yeni katılan yavrudur.

Değişik gelişim süreçleri yaşayan bu üç yavrunun anneye bağımlı olmasından daha ilginç olan, bu üç yavrunun da büyüklüklerine göre farklı nitelikteki sütle beslenmesidir. Üç yavru kesede birlikte yaşamaya başladıklarında anne, büyükler için yüksek besin değerli, küçükler için düşük yağ ve besin oranına sahip üç değişik süt üretmektedir. Burada dikkat çekici bir nokta da her doğan yavrunun kendine hazırlanan sütü salgılayacak memeyi bulabilmesidir. Aksi takdirde vücuduna zararlı olacak bileşimdeki sütü emecek ve belki de ölecektir.

Bu beslenme sisteminin özel bir yaratılış ürünü olduğu çok açıktır. Annenin bunu bilinçli olarak düzenleme imkanı yoktur. Bir hayvanın farklı büyüklüklerdeki yavrularının ihtiyaç duyacakları süt bileşimini hesaplayıp hazırlaması imkansızdır. Öte yandan, bu sistemin tesadüfler sonucu hayvanın bedenine yerleştiğini iddia etmek çok garip olacaktır.

Kuşkusuz kanguru vücudundan çıkan sütün ayrı özelliklere sahip olduğunu dahi bilmiyordur. Bu olağanüstü işlem, hayvanın mükemmel yaratılışından kaynaklanmaktadır.

Kamuflaj

Bazı hayvanlar kendilerini, yaşadıkları ortama son derece uyumlu şekilde yaratılan vücut yapıları sayesinde düşmanlarından korurlar. Allah'ın bu hayvanlara verdiği kamuflaj özellikleri bulundukları ortama o denli uyumludur ki, konuyla ilgili yayınlanan bazı resimlerde görülen canlıların bir bitki mi, yaksa bir hayvan mı olduğunu seçebilmek neredeyse imkansızdır. Bu kamuflajlar o kadar etkili ve ustacadır ki, özel bir biçimde planlanıp yaratılmış bir savunma mekanizması oldukları açıkça görülmektedir.

Bazı kelebek türleri ilk bakışta kurumuş birer yaprak sanılabilecek biçimdedir. Damarlarından çürümüş bölgelere ve tonlamalara kadar bir yaprağın sahip olduğu her türlü ayrıntıyı üzerinde taşıyan yaprak benzeri kanatlar kelebekler için mükemmel bir korunma sağlar. Kelebeğin bir yaprağa damarları ve kurumuş kısımları bile ihmal edilmeden olağanüstü bir biçimde benzemesine rastlantı deyip geçmek mümkün değildir. Kelebeğin kendi kendini yapraklaştırdığını kabul etmek de aynı oranda mantıksızdır. Gerçekte bu kelebek mükemmel bir yaratılışla yaratılmıştır.

Bazı kuşlar ve tavşanlar mevsimlere göre değişen tüy renklerine sahiptirler. Bu hayvanlar kış aylarında bembeyaz bir kıyafet kuşanırken, bahar geldiğinde toprağın ve bitki örtüsünün rengine uygun yeni bir görünüme bürünürler. Ortama göre renk değiştirme olayı, hayvanların vücutlarında yaratılmış olan çok karmaşık mekanizmalar sayesinde gerçekleşir. Şüphesiz ki hiçbir hayvan sadece "istemekle" tüylerinin renginin değişmesini sağlayamazdı. Hayvanların kontrolünde olmayan bu değişim, onlara büyük

bir avantaj sağlar. Bu sayede düşmanlarından gizlenebilirler. Kuşkusuz, tavşanın ya da kuşun kendi başına hesaplayıp kontrol edemeyeceği bu mükemmel mekanizma, o hayvanı yaratan Allah tarafından verilmiştir.

Sonuç

Burada verdiğimiz kısa örneklerden anlaşıldığı gibi, dünya üzerinde mükemmel bir biçimde işleyen bir sistem vardır. Canlılar doğar, yaşar ve ölürler. Bu işlerin olup bittiği çerçeveye "tabiat" adını veren bir kısım insanlar, bu sistemin kendi başına, kontrolsüz işlediğini zannederler. Ya da "tabiat ana" kendi kendisini yönetmekte, yön vermektedir. Oysa tabiat adı verilen sistem şuursuz bir maddeler bütünüdür. İçinde barınan tüm canlıların olağanüstü özellikleri vardır. Hayvanların savunmaları, üremeleri, bitkilerin topraktan beslenmeleri, fotosentez yapmaları, kuşların göçleri, okyanus diplerindeki karanlık sularda yaşayan balıkların vücutlarında elektrik üretmeleri ve bu sayfalara sığdıramayacağımız binlerce, milyonlarca özellik "tabiat" denilen sistemin şuur sahibi, sonsuz bir akıl ve kudrete sahip bir yaratıcı tarafından özenle yaratıldığını ortaya koyar. Bu özelliklerin birbirlerine olan bağımlılıkları da bunların hepsinin "tek bir el"den yaratıldığının göstergesidir. Doğadaki dengeler olarak adlandırdığımız ve ancak birkaç örnekle yetindiğimiz bu bağımlılık, mikroorganizmalardan en büyük kütleli hayvanlara kadar uzanan bir zincir oluşturur.

Böyle mükemmel bir sistemin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını iddia etmek son derece mantıksızdır. Milyonlarca hayvan, milyonlarca balık ve milyarlarca böcek, milyonlarca bitki türünün bu sistem içinde yaşamını sürdürmesini "nasıl olduysa oldu, tarihte bir zaman bir aminoasit kendi kendine oluştu" gibi bir cümleyle açıklamak mümkün değildir. Bir kangurunun üç memesinden üç ayrı süt gelmesi bir tesadüf değildir. Bir tırtılın arkasında şişirince yılan başına benzeyen bir bölümün bulunması bir tesadüf değildir. Bir böceğin iki ayrı maddeyi karıştırıp kimyasal yapması bir tesadüf değildir. Bunların hepsi Allah'ın varlığının ve yaratışının işaretleridir. Temiz bir vicdan ve önyargısız bir akılla düşünen herkes, bu apaçık gerçeği görebilir.

EVRİM TEORİSİ'NİN ÇÖKÜŞÜ: YARATILIŞ GERÇEĞİ KONFERANSI

Bilim Araştırma Vakfı tarafından 4 Nisan 1998 günü Cemal Reşit Rey salonunda düzenlenen "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" isimli uluslararası bir konferans, Türkiye'de evrim teorisinin ilk kez bilimsel bir yaklaşımla sorgulandığı ve çürütüldüğü bir platform oldu.

Konferansın hem yurt içinden, hem de yurt dışından çok ünlü konuşmacıları vardı. ABD Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü'nden Prof. Dr. Duane Gish ve Prof. Dr. Kenneth Cumming konferansa katılmak üzere İstanbul'a geldiler. Türkiye'den de saygın bilimadamlarından Prof. Dr. Cevat Babuna ve Bilim Araştırma Vakfı'nı temsilen Bahadır Güven birer konuşma yaptılar. Konferansı yine Bilim Araştırma Vakfı'ndan İbrahim Tuncer yönetti. Konferanstaki konuşmaların çok kısa bir özetini aşağıda veriyoruz...

Prof. Dr. Kenneth Cumming'in Konuşma Özeti

Evrim teorisinin temelleri 1800'lü yıllarda önce Lamarck, ardından da Darwin tarafından atılmıştı.

Lamarck 19. yüzyılın başında ilk olarak kapsamlı bir Evrim teorisi iddiasıyla ortaya çıkmıştı. Ona göre Evrim mekanizması "kazanılan özelliklerin nesilden nesile aktarılması" şeklinde işliyordu. Yani canlıların yaşamları sırasında uğradıkları değişiklikler yeni nesillere de iletilebiliyordu. Mesela zürafalar, aslında bir zamanlar ceylan benzeri bir hayvan türüydüler, ama ağaçların yüksek dallarındaki yapraklara erişmek amacıyla yaptığı hareketler boyunlarının uzamasına sebep olmuştu.

Darwin, Lamarck'ın bu teorisini "doğal seleksiyon" adı verilen ikinci bir açıklama ile güçlendirdi ve bugün bildiğimiz evrim teorisini ortaya attı. Doğal seleksiyon, en basit tanımla, güçlü ve doğal ortama ayak uydurabilen canlıların hayatta kalması demekti. Darwin'e göre canlıların ortak bir kökeni vardı ama Lamarck'ın ortaya attığı şekilde farklılaşıyorlar ve sonra da bu farklılık doğal seleksiyon yoluyla seçiliyordu.

Oysa hem Lamarck hem de Darwin bu iddialarını ortaya atarken genetik biliminden habersizdiler. 1900'lü yılların hemen başlarında genlerin ve kromozomların yapısı keşfedildi ve bunun üzerine genetik bilimi inşa edildi. Kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılamayacağı anlaşıldı. Tüm bunlar Darwin'in iddialarını da aynı Lamarck'ın teorisi gibi çürütmüştü.

Bu teorilerin çökmesiyle beraber Evrimciler de iddialarında revizyonlara gittiler ve yeni teoriler ortaya koymaya çalıştılar. Bu revizyonlardan birisi "sentetik evrim teorisi" adı verilen ve mutasyonlara dayandırılan bir teoriydi.

Mutasyonlar canlıların genetik materyalinde meydana gelen hasarlardı. Bunlar hücrenin çekindeğindeki DNA'ya zarar veriyorlardı. Hardal gazı, nitrik asit gibi kimyasal maddeler, X ışınları veya radyasyon ışınımları bu zarara yol açan başlıca etkenlerdi. Ancak gerek DNA'nın yapısının incelenmesi, gerekse mutasyonların oluşumu Evrimcilerin iddialarını kesin olarak reddetmişti.

Öncelikle mutasyonlar sonucunda DNA'da bir "hasar" meydana geliyordu ve bunların %99'u öldürücü nitelikte oluyordu. Rastgele meydana gelen mutasyonlar net olarak canlıya zarar veriyordu. Öte yandan mutasyon sonucu DNA'ya yeni bilgilerin eklenmesi söz konusu değildi. Bu yüzden yeni bir organel ya da yeni bir özellik bu şekilde açıklanamazdı.

Çok önemli bir nokta da, canlıların organlarının çok parçalı olduğu ve bu parçaların birinin eksikliğinde organın çalışmayacağı idi. Örneğin gözün işlevini görmesi için sahip olduğu kırka yakın organelin birarada ve mükemmel biçimde çalışması gerekliydi. Bu parçaların tümünün bir anda mutasyonla oluşması ise imkansızdı.

Son olarak da meydana gelen bir mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için üreme hücrelerinde meydana gelmesi zorunluydu. Bir insanın vücudu, örneğin gözü mutasyon sonucunda orjinal formundan uzaklaşabilirdi, ama bunun sonraki nesillere geçmesi mümkün değildi.

Tüm bunların gösterdiği sonuç ise, canlılığın tesadüflerle ortaya çıkmasının ve "biyolojik birer kaza" olarak tanımlayabileceğimiz mutasyonlarla gelişmesinin imkansız olduğuydu. Canlılar çok karmaşık yapılara sahiptiler ve bu kadar karmaşık bir sistem, ancak bilinçli bir yaratılışla ortaya çıkabilirdi. Evrim bu gerçeği gizlemek istiyor, ama bilim tarafından ısrarla yalanlanıyordu. Bu ise, Allah'ın varlığının ve yaratışının açık bir deliliydi.

Prof. Dr. Duane Gish'in Konuşma Özeti

Canlıların kökenini araştırmak için başvurulabilecek en somut deliller, fosil kayıtlarıdır. Çünkü Evrim gerçek olsaydı, bu süreci doğrulayacak yüzmilyonlarca "ara-geçiş formu"nun bulunmuş olması gerekirdi. Yani örneğin bir omurgasızdan (daha ilkel) bir omurgalıya (daha kompleks) evrimleşme sürecinde, çok sayıda yarı omurgalı-yarı omurgasız canlının yaşamış olması gerekirdi. Oysa bugün elimizde bunlara ait bir tek fosil bile yoktur.

Öte yandan, eğer Yaratılış gerçekse, her hayvan ve bitki türünün, bir türden diğer bir türe geçiş formu oluşturmadan, tek ve mükemmel bir yapıda oluştuğunun delillendirilmesini beklemek gerekir. Kediler hep kedi, köpekler hep köpek, maymunlar hep maymun ve insanlar hep insan olmalıdırlar. Nitekim dünya üzerindeki canlılığın ilk izleri, Kambrien Dönem adı verilen zaman dilimine aittir. Fosil kayıtlarında canlılar bu dönemde "birdenbire" ortaya çıkarlar. Pre-Kambrien (Kambrien öncesi) döneme ait yaşamsal bir kayıt mevcut değildir.

Başlangıçta umduğu fosillerin bir türlü bulunamadığını görünce, fosil kayıtları ve teorisinin birbirleriyle tutarsızlığını açıklamak için Darwin'in bulduğu çözüm, fosil kayıtlarının çok eksik olduğunu iddia etmek olmuştur. Oysa şu anda Darwin'in döneminden beri 130 sene geçti ve fosil kayıtları çok fazla miktarda arttı. Bugün 250.000 farklı türün fosili elimizde mevcut ancak durum başlangıçtan pek farklı değil. Hala Darwin'in bulunmasını umduğu fosillerden iz yok.

Fosil kayıtlarındaki bu büyük boşluk karşısında, evrimciler çeşitli fosilleri bazı zorlama ve çarpıtmalarla ara geçiş formu olarak tanıttılar. Bunların en ünlülerinden birisi "Evrimcilerin en sevdiği fosil" olarak tanımlanan Archaeopteryx'ti. Evrimciler bunun sürüngen-kuş arasındaki geçiş formu olduğunu iddia ettiler, ancak bir süre sonra bu canlıdan çok daha önceki dönemlerde yaşamış kuşlar olduğu ortaya çıkınca bu iddia da çökmüş oldu. En çok öne sürülen ara geçiş formu örneklerinden biri olan at serileri ise çeşitli tarihlerde yaşamış değişik hayvanların büyüklük ve tırnak sayısına göre dizilmesinden başka birşey değildi. Sudan karaya geçişin delili olarak sunulan Coleacanth balığı örneği de 1930'lu yıllarda okyanuslarda yakalanınca literatürden çıkarıldı. Zaten bir canlının "sudan karaya" veya "karadan havaya" geçerek ortama uyum sağlaması birçok yönden imkansızdı.

İnsanın Kökeni

Evrimcilerin "maymunla insan arası geçiş formu" olarak açıkladıkları Australopithecus aferensis (Donald Johnson'un "Lucy" adını verdiği fosil en ünlüsüdür) İngiliz anatomist Sally Lord Zuckerman ve anatomi profesörü Charles Oxnard gibi ünlü evrimcilerin kitaplarında bile sadece bir maymun olarak anılmaktaydı. İnsan ile bağlantı kurulması ise imkansızdı. Öncelikle Australopithecus cinsi, insan gibi iki ayağı üzerinde yürümüyordu. Bazı hareketler için (örneğin bir daldan meyve koparmak) kısa süreli olarak iki ayak üzerine kalkması, onun insan olduğu anlamına gelmiyordu. Günümüz paleontoloji araştırmaları ise bunun artık soyu tükenmiş bir maymun cinsi olduğunu doğrulamaktadır.

Evrimcilerin "insanın evrimi" iddialarındaki son parçalar, "Homo erectus" olarak sınıflandırılmış olan Pithecantropus Erectus (Java Adamı), Sinantropus Pekinesis (Pekin Adamı) ve Neanderthal'dır. Bunların tarihi, Eugene Dubois isimli Hollandalı bir bilimadamı ile başlar.

Dubois insanın maymundan evrimleşerek geldiğine, ve bunun Asya'da bir yerlerde olduğuna kendisini inandırmıştı. 1891'de Endonezya'nın Java adasında önce bir kafatası, ve bunu bulduğu yerden 15 m. uzakta bir uyluk kemiği buldu. Ardından buluntulara 3 adet diş eklendi. Dubois bunların tek bir canlıya ait olduğunu iddia etmekle kalmadı, 900 cc. olarak hesapladığı kafatasından hareketle ilkel bir maymun ve uyluk kemiğinden hareketle de dik yürüyen bir insan türü olduğunu ortaya attı. Bu nedenle bu yaratığa "Homo erectus" (Dik yürüyen insan) adını verdi. Elbette bu "buluş" evrimci çevrelerde sevinçle karşılandı ve kuvvetle savunuldu.

Ne var ki Dubois bile, bir süre sonra kendisinin de ikna olmadığını ve buluşunun bir maymuna ait olduğunu düşündüğünü itiraf etti. Birçok bilimadamı da bunun Pithecantropus türü bir maymuna ait bir kafatası olduğu konusunda birleştiler.

İkinci örnek Pekin Adamı, 1920'lerde Pekin'e 25 mil uzaklıktaki Zhonkondien bölgesinde bulunan tek bir diş kalıntısından türetilmişti. Bir anatomi profesörü olan Dr. Davidson Black, başka bir buluntuyu beklemeden bu dişin "Sinanthropus Pekinensis" adını verdiği insan benzeri bir yaratığa ait olduğunu deklare etti. Bunun ardından yapılan kazılarda birçok kalıntının daha bulunduğu iddia edildi, ancak iki adet diş hariç tüm fosiller 1941-1945 yılları arasında kayıplara karıştı. Hiçbiri bir daha bulunamadı. Bu yüzden Pekin Adamı iddiaları sadece Evrimi savunan birtakım kişilerin ifadelerine ve bir adet dişe dayandırılabildi. Doğal olarak da bilimsel geçerliliği son derece şüphe içinde kaldı.

Evrimcilerin bir başka delil olarak sundukları ve Neanderthal Adamı olarak adlandırılan fosiller ise Evrimciler tarafından "yarı maymun-yarı insan" olarak tanıtılmasına rağmen tam bir insan özelliği göstermekteydi. Neanderthal iki ayağı üzerinde yürüyordu ve kafatası hacmi de modern insanınkinden bile fazlaydı. Bu, Avrupa'da yaşamış farklı bir insan ırkıydı ve "eğer traş olup, duş alıp takım elbise giyseydi bizlerden pek bir farkı olmayacaktı". Öte yandan evrimcilerin ara geçiş formu olarak gösterdikleri Ramapithecus'un da bir orangutan olduğu ispatlanmıştı.

Yani, özetle, evrimcilerin insan-maymun arasındaki geçiş formu olarak gösterdikleri fosillerin hepsi, ya soyu tükenmiş veya halen yaşamakta olan maymun türlerine, ya da özgün bazı insan ırklarına aitti. Dünya üzerinde hiçbir zaman yarı insan-yarı maymun bir canlı yaşamamıştı. Bu canlılar, sadece evrimcilerin hayal gücünde ve bu hayal gücüne dayanarak ürettikleri resim ya da maketlerde varolmuşlardı.

Evrim Sahtekarlıkları

Bu konuda en bilinen örnekler Piltdown Adamı ve Nebraska Adamı'dır.

Piltdown Adamı'nda modern bir maymunun çene kemiği ile birkaç dişi bir insan kafatası ile birleştirilmiş ve sözde fosil, kimyasallarla eskitilmişti. 1912 yılında yapılan bu sahte fosil onyıllarca evrimin en büyük delili sayıldı. Ancak 1949'da British Museum'dan Kenneth Oakley, flor testi adı verilen yeni bir yaş belirleme metodunu Piltdown Adamı üzerinde kullanınca gerçek ortaya çıktı. Kafatası 500 yıl önce ölmüş bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir maymuna aitti. Dişler de bir insana aitmiş izlenimi vermek amacıyla sonradan eklenmişti.

Nebraska Adamı örneğinde ise, 1922 yılında bulunan bir tek dişe dayanılarak bir iddia ortaya atılmış, hatta bu "yarı maymun-yarı insan" yaratığın ailesi ve kullandığı aletler bile çizilmişti. Ancak 1927 yılında bu dişin ait olduğu fosilin diğer parçaları da bulundu. Fosil Prosthennops adı verilen yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine aitti. Bunun ardından Nebraska Adamı'nın ve ailesinin tüm rekonstrüksiyonları literatürden çıkartıldı.

Böylece Prof. Gish, dia gösterisiyle sunduğu konuşmasının sonuna geldiğinde evrimcilerin hiçbir tutarlı iddia ortaya koymadıkları, iddialarını destekleyen hiçbir fosil kaydı bulunmadığı ve evrimin bilimsellikten uzak bir "inanç" olduğu anlaşılmış oldu.

Prof. Dr. Cevat Babuna'nın Konuşma Özeti

Konferansın üçüncü konuşmacısı, Türkiye'nin saygın bilimadamlarından biri olan jinekolog Prof. Dr. Cevat Babuna idi. Prof. Babuna, pozitivist ve materyalist felselerin iflası hakkında genel bir yorum yaptıktan sonra, kendi uzmanlık alanı olan hayatın başlangıcı konusuna girdi. İnsan yaşamının anne rahminde nasıl doğduğunu ve geliştiğini çok ayrıntılı bir biçimde açıklayan Prof. Babuna, bu olağanüstü sürecin çok üstün bir aklın ve planlamanın ürünü olduğunu vurguladı.

Prof. Babuna'nın konuşmasının ana fikrini, erkek ve kadındaki üreme sistemlerinin birbirlerine tam uyum sağlayacak bir şekilde yaratıldıkları oluşturuyordu. İki ayrı merkezde üretilen sperma ve yumurta, birbirlerine o denli uyumluydular ki, bunların aynı yaratıcı irade tarafından dizayn edildikleri çok açıktı. Prof. Babuna, "sperma rahimde karşılaşacağı ortamı nasıl bilmektedir, bu ortama göre nasıl kendisini hazırlamıştır, yumurta kendisine ulaşacak olan spermayı nasıl olur da önceden tanır" gibi sorular sorarak, tüm üreme sisteminin bilinçli bir yaratılışın ürünü olduğunu ispatladı.

Prof. Babuna verdiği bilgilerin, son ayların, hatta son haftaların bilgileri olduğunu söyledi ve bilimin vardığı bu son noktaların, Yaratıcı'nın üstün aklının göstergesi olduğunu belirterek sözlerini noktaladı.

MADDENİN ARDINDAKİ BÜYÜK SIR

Çevresini akıl ve vicdan yoluyla izleyen kişi farkeder ki, evrendeki her şey bilinçli olarak yapılmış, yaratılmış varlıklardır. Peki tüm bu şeylerin kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden "yaratılmışlık", evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini varetmiş olamaz. Güneş sistemi kendi kendisini yaratıp-düzenlemiş olamaz. Bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini yaratmamışlardır. Bu şeylerin "tesadüfen" ya da "kendi kendine" oluşması gibi bir ihtimal de sözkonusu değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz her şey yaratılmıştır... Ancak gözümüzle gördüğümüz varlıkları hiçbiri de "yaratıcı" olamazlar. O halde, Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz her şeyden başka ve farklı bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat varolan her şeyin kendisinin varlığını ve vasıflarını gösterdiği bir varlık.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptığı nokta da buradadır. Bu kişiler kendilerini, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır. Çünkü onlara göre, tüm evreni kaplayan, sonsuza kadar uzanan bir madde yığını vardır ve Allah bu madde yığınının hiçbir yerinde değildir. Binlerce ışık yılı uzağa da gitseler, Allah ile karşılaşmayacaklardır. Bu nedenle Allah'ın varlığını reddederler.

Ancak bu durumda evrenin her yerinde apaçık görünen "yaratılmışlık" özelliğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu sözde ispat etmek durumunda kalırlar. Evrim teorisi, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, bu konudaki sonuçsuz çırpınışların ünlü bir örneğidir.

Allah'ı inkar edenlerin temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkar etmeyen, ancak çarpık bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, her yanda görünen "yaratılmışlık" örneklerini reddetmezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair ilginç batıl inançları vardır: Çoğu Allah'ın "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasında oturur ve çok nadiren "dünya işlerine" karışır. Ya da hiç karışmaz; evreni bir kere yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini kendileri çizerler...

Başka kimseler Kuran'ın Allah'ın "her yerde" olduğuna dair haberini duymuşlardır, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki düşünce, Allah'ın radyo dalgaları ya da görünmez, hissedilmez bir gaz gibi maddeleri çevrelediği şeklindedir.

Oysa bu düşünce ve baştan beri saydığımız, Allah'ın "nerede" olduğunu bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden O'nu inkar eden) düşünceler, ortak bir yanlışa dayanmaktadırlar: Hiçbir temele dayanmayan bir önyargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu önyargı?..

Bu önyargı maddenin varlığı ve mahiyeti ile ilgilidir. Ve eğer bunu aşabilirsek, çok büyük ve etkileyici bir gerçekle karşılaşırız. İlerleyen sayfalarda Kuran'ın işaret ettiği bu büyük gerçeği açıklamaya çalışacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Dünya

"Dış dünya" olarak tanımlanan şey, elin hissettiği, gözün gördüğü, dilin tattığı, burnun kokladığı, kulağın duyduğundan ibarettir. Kısaca, "dış dünya" hakkındaki tüm bilgilerimizin kaynağı beş duyumuzdur. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir. Evrenin tıpkı bizim algıladığımız gibi olduğuna öyle şartlanmışızdır ki, bu konuyu tartışmayı bile gereksiz buluruz.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar, klasik evren ve madde anlayışını yıkarak son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur.

Öncelikle bilinmesi gereken gerçek şudur: Beynimizde "dış dünya" olarak oluşan kavram, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde yarattığı bir etkidir. Rengin kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz işiniz ve bu kitabın satırları yalnızca ve yalnızca elektrik sinyallerinden ibarettir.

İsterseniz önce bunun teknik açıklamasına bir göz atalım. Bildiğimiz gibi dış dünyayı algılamamıza yarayan beş duyumuz vardır. Bunların hepsi de aslında aynı prensiple çalışırlar; beyne elektrik sinyalleri gönderirler. Konuyu açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize en çok bilgi veren duyumuz olan "görme"den söz edelim.

"Nasıl görüyoruz?" sorusuna verilecek cevap genellikle "tabii ki gözümüzle görüyoruz" olur. Ancak durum pek de öyle değildir. Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir.

Cisimden gelerek göze giren ışık demetleri (fotonlar), bir dizi işlemden sonra elektrik sinyaline dönüştürülür ve beyne elektrik sinyali olarak ulaşırlar. İşlemin buraya kadar olan bölümü hemen herkes tarafından bilinir. Ama genelde dikkatlerden kaçan nokta şudur: Dış dünyadaki ışık ile beynin algıladığı şey, aynı şey değildir. Yani görme merkezine ışığın kendisi değil, elektriksel bir bilgi ulaşır. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerini seyrederiz ve bildiğimiz tüm evreni birkaç cm3 büyüklüğündeki görme merkezinin içinde algılarız.

Bu nedenle, dış dünyayı gören merkez, göz değil, beyindeki görme merkezidir. Ve beyne giden şey ışık değil, elektriksel bir bilgidir. Zaten beyin ışığa yalıtkandır; içi kapkaranlıktır. Bu nedenle de ışığın kendisiyle muhatap olması mümkün değildir.

Duyma algısı da aynı şekilde çalışır: Aynen gözün çalışma sisteminde olduğu gibi, ses dalgalarının elektriksel kopyası çıkarılır ve ses beyine bu şekilde iletilir. Ayrıca ışık dalgalarında olduğu gibi, ses dalgalarının da beyine ulaşması mümkün değildir. Çünkü beyin ses dalgalarına karşı da yalıtkandır.

Diğer duyular da aynı sistemle çalışır. Tad, koku ve dokunma duyuları, dilde, burunda ya da deride değil, beyinde yaşanırlar.

"Dış Dünya" Beynimizin İçinde Oluşuyor

Yukarıda anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "dünya" ya da "evren" dediğimiz şey, sadece ve sadece beynimizde oluşan sinyallerdir.

Dolayısıyla, örneğin meyva yiyen biri, aslında meyvanın beynindeki algısıyla muhatap olur, aslıyla değil. Kişinin "meyva" diye nitelendirdiği şey, meyvanın biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde hissedilmesinden ibarettir.

Bu durumda algılarımızın bize tanıttığı "dış dünya", beynimizdeki elektriksel kopyalar bütününden ibarettir. Beynimiz hayatımız boyunca bu kopyaları değerlendirir. İşte biz, beynimizde meydana gelen bu kopyalara maddenin aslı diyerek yanılırız.

Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız. Bu yüzden de, zihnimizde "dış dünya"nın aslını gördüğümüzden asla emin olamayız.

Monitörle Yaşayan Adam

Bu anlattıklarımızı daha kolay anlaşılır hale getirmek için bir örnek verelim. Doğduğu andan itibaren bir evde yaşayan, bu evin dışına hiç çıkmamış, hatta evin dışını hiç görmemiş bir insan düşünün. Evin hiçbir penceresi, açılabilir kapısı olmadığını varsayın. Bu insanın dış dünyayla olan tek bağlantısının da bir monitör olduğunu düşünün. Diyelim ki bu monitörde her gün çeşitli kişilerin görüntüleri ve konuşmalar belirsin. Dünyanın farklı ülkelerinden farklı kişiler, bu monitör aracılığıyla bu insana mesajlar yollasınlar, ona kısa televizyon yayınları ile bağlansınlar.

Bu tip bir durumda olan insan, dış dünyayı sadece monitörde seyrettiği mesajlarla tanıyacaktır. Monitörde belirip kendisiyle konuşan insanları dostu olarak kabul edecektir. Örneğin kendisine sık sık dostça mesajlar yollayan yirmi kişi varsa, dünyada yirmi ayrı arkadaşı olduğunu düşünecektir. Bu arkadaşlarının kendi ülkeleri, evleri ve çevreleri hakkında verdiği bilgileri öğrenecek, belki bunların monitördeki görüntülerini seyredecek ve bu sayede dış dünya hakkında bilgi edinecektir. Hatta belki de kendisini izleyen bir kamera aracılığıyla monitördeki insanlarla karşılıklı konuşma imkanı elde edecek, dostlarıyla ekran aracılığıyla sohbet imkanı bulacaktır.

Ancak bu insan büyük bir yanılgı içinde olabilir. Neden mi?... Çünkü monitörde izlediği insanların "aslını" hiçbir zaman görmemiştir. Dışarıdan sadece bir takım elektrik sinyalleri gelmekte ve bunlar da monitörde insan görüntüsü ve sesi olarak belirmektedir. Ama bu elektrik sinyallerinin kökeni, hiç ummadığı bambaşka bir kaynak da olabilir.

Örneğin bu insan, dünyada değil, Mars gezegeninde kurulmuş küçük bir uzay üssünde yaşıyor olabilir. Monitörde izlediği ülkeler, şehirler, evler, insanlar; bunların hepsi birer senaryo olabilir. Aksine, buz gibi bir gezegenin ortasındaki ölü bir vadide kurulmuş

küçük bir üste, kendisinden başka bir kaç teknisyenle yaşıyor olabilir. Monitör aracılığıyla konuştuğunu sandığı dostları ise, yine tamamen hayali insanlar olabilirler. Belki de monitörün içinde küçük bir bilgisayar vardır ve bu bilgisayar önceden kaydedilmiş görüntüleri düzenli olarak kahramanımıza gösteriyordur. Hatta, bu bilgisayar "interaktif" bir sistem çalıştırıyor olabilir: Yani kahramanımızın konuşmalarını algılayıp, sonra da hafızasındaki görüntü ve sesleri bu konuşmalara uygun olarak yeniden kurguluyor olabilir. Bu durumda tüm görüntüler, birer "sanal gerçeklik"tir.

Kısacası, sözkonusu kişi, tamamen yapay ve hayali bir dünyada yaşıyor olabilir. Çünkü kendisine ulaşan bilgiler, sadece birer elektrik sinyalidir. Monitörde gördüğü insanların aslını, ya da kendisine tarif edilen dünyanın aslını hiçbir zaman göremez. Dış dünya sandığı şey, bir bilgisayara önceden kaydedilmiş olan, kendisinin tepkilerine göre yeniden kurgulanan ve kendisine düzenli olarak yollanan elektrik sinyallerinden başka bir şey değildir.

Beynin Oluşturduğu Evren

Yukardaki örnekte tarif ettiğimiz insanın durumu, aslında hepimizin içinde bulunduğu durumdur. Çünkü biz de yaşamımız boyunca bize ulaşan "elektrik sinyalleri" ile, yani algılarla muhatap oluruz. Bunlar beyinde yorumlanır ve dış dünya beynin içinde kurgulanır. "Dışarda" ne olduğunu ise asla bilmeyiz.

Dahası, "dış dünya" dediğimiz şeyi nasıl algıladığımız, tümüyle bizim algılamamıza, yani beynimizin kendine göre yaptığı yoruma bağlıdır. Bu nedenle, "dış dünya" tümüyle izafi bir kavramdır.

Bunu açıklamak için yine üstteki monitör örneğine başvuralım. Örnekte üç temel öğe vardır: Monitöre gelen elektrik sinyali, bu sinyali anlaşılabilir bir görüntüye dönüştüren monitör ve görüntüyü izleyen kişi. Görüldüğü gibi sinyal ile kişi arasındaki aracı, monitördür. Kahramanımız, monitör sinyalleri nasıl yorumluyorsa, öyle algılar. Örneğin eğer monitör kendisine ulaşan elektrik sinyallerini görüntü değil de, dalga boyu olarak ekrana dökmeye ayarlıysa, bu kez yollanan sinyaller bir insan görüntüsü olarak değil, karmaşık grafik olarak ekrana dökülecektir. (Kalp atışlarını gösteren hastanelerdeki elektrokardiyografi cihazı gibi.)

Yani sinyaller tek başına bir şey ifade etmezler, yorumlanmaları gerekir. Yorumlamayı yapan ise monitördür ve bunu belirli bir şekilde yapar. Ancak bu yorum tümüyle izafidir.

Bu durum, algılarla muhatap olan, ancak bu algıları beynimizin yorumu sayesinde anlamlı hale getiren bizler için de geçerlidir. Beynimizin bize çizdiği dünyanın içinde yaşarız. Beynimiz kendisine ulaşan elektriksel algıları anlamlı görüntülere dönüştürür. Oysa gerçekte, evrende ne gördüğümüz, tanımladığımız gibi ışık, ne işittiğimiz gibi ses ve

ne de algıladığımız gibi bir sıcaklık mevcuttur. Duyu organlarımız, beynimize bir takım algılar aktarmakta ve bunlar beyinde izafi yorumlara neden olmaktadır.

Aynı şey diğer algılar için de geçerlidir. Örneğin duyma algısı: "Dış dünya"daki ses dalgalarını örneğin bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Aynı şekilde renk algısını ele alalım; renkleri görürken aslında gözümüze ulaşan sadece farklı dalga boylarıdır. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. Örneğin; elmayı kırmızı görmemizin sebebi elmanın yansıttığı dalga boyunun beynimiz tarafından kırmızıya dönüştürülmesidir. Yani aslında ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece biz öyle algıladığımız için öyledirler. Algı, algılayana bağlıdır.

Hayvanların farklı şekillerde ve farklı renklerde görmesi, algının algılayana bağlı olduğunun bir başka kanıtıdır. Bir at için gökyüzü mavi değil, gridir. Arılar insanların tersine ultraviyole ışınlarını da görürler ve bu yüzden bambaşka renkler algılarlar. Timsahlar, köpekler ve tarla fareleri için ise herşey siyah-beyazdır. Hayvanlar sadece renkleri değil, şekilleri de insanlardan farklı algılarlar.

Bu durum karşısında, doğal olarak ilk düşünmemiz gereken şey,"insanların gördükleri mi doğru, yoksa hayvanların gördükleri mi" sorusudur. "İnsanın veya hayvanın gördüğü en doğrudur" demenin herhangi bir dayanağı olamayacağı ortada olduğuna göre, en doğru açıklama, algılanan nesnenin mutlak gerçekliğinden emin olamayacağımızdır.

Diğer bir deyişle, varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.

Peki o zaman "dış dünya"dan geriye ne kalır ki?...

Kafatasımızın İçinde mi Yaşıyoruz?

Şu gerçeğin altını tekrar çizelim: Bir cismi bize "var" dedirten, o cisme ait görme, dokunma, duyma gibi algıların bizde oluşmasıdır. Ancak bu algılar, cismin kendine ait özellikler değil, zihnimizin o cisme yüklediği özelliklerdir. Yani görme ve duyma gibi sıcaklık, soğukluk, sertlik, yumuşaklık, tat alma ya da acı gibi tüm algılamalarımız "dış dünya"da olan şeyler değil, zihnimizde meydana gelen etkilerdir.

Dolayısıyla, her nesne yalnız algıların bir toplamı olduğuna, algılar da yalnız zihinde var olduğuna göre, "dış dünya"nın sadece algılardan ibaret olduğunu söyleyebiliriz. Yani tanıdığımız dünya, zihnimizin içinde olan, onun çizdiği, seslendirdiği ve renklendirdiği, kısacası zihnimizin meydana getirdiği bir dünyadır ve bizim emin olabileceğimiz tek dünya da budur.

Bu durumda "dış dünya" dediğimiz şeyin maddesel varlığı da şüpheli bir hale gelmektedir. Çünkü muhatap olduğumuz evren, maddesel varlıklar evreni değil, algılar evrenidir. Algıların maddesel bir karşılıkları olduğunu ise asla ispatlayamayız. Aynı, monitörün kendisine çeşitli insanların ismiyle gösterdiği görüntülerin, gerçekten o insanlara ait olduğunu asla ispatlayamayacak olan örneğimizdeki insan gibi...

Bunu gözlemlemek de mümkündür. Yapay olarak oluşturulan uyarılar sonucunda, dışarıda herhangi bir maddesel gerçeklik yokken, beynimiz aslı kadar gerçek ve canlı bir maddesel dünya oluşturabilir.

Örneğin her türlü elektriksel sinyalin kaydedilebildiği çok gelişmiş bir kayıt cihazı düşünelim. Önce herhangi bir mekana ait tüm verileri (vücut görüntüsü, sesler, dış ortam vs.) elektrik sinyallerine dönüştürerek bu cihaza aktaralım. İkinci olarak beyninizi vücudunuzdan ayrı bir yerde yaşatabildiğinizi düşünelim. Son olarak kayıt aletini sinir görevi görecek elektrotlarla beyne bağlayalım ve önceden kaydedilmiş verileri beyne ulaştıralım. Bu durumda, kendinizi yapay olarak meydana getirilen bu mekanın içinde yaşıyor hissedersiniz. Sadece beyinden ibaret olduğunuzu anlamanız ise hiçbir zaman mümkün olmaz. Çünkü beynimizin kendi içinde bir dünya oluşturması için gerekli olan, gerçek bir dünyanın varolması değil sadece (yapay ya da gerçek) uyarıların olmasıdır.

Dolayısıyla tüm yaşamımız da yapay algıların bir toplamı olabilir. Yani evren dediğimiz şey, bir hayalden ibaret olabilir.

Nitekim, bize bunu fiili olarak gösteren rüya gibi açık bir örnek de vardır.

Rüyadaki Dünya

Rüyanızda olaylar tamamen sizin kontrolünüz dışında gelişir. Ne yeri, ne zamanı, ne de senaryoyu siz tayin edersiniz. Uykunuzun bir yerlerinde kendinizi aniden olayların

içinde buluverirsiniz. Değişik mantık örgüleri, anlaşılmaz doğa yasalarıyla karşı karşıya kalmanıza rağmen bunlar size hiç de garip gelmez.

Sizin için gerçek, elle tutulan, gözle görülen şeylerdir. Oysa rüyada da "elinizle tutar, gözünüzle görürsünüz", ama gerçekte ne eliniz vardır, ne gözünüz, ne de görülüp-tutulacak birşey. Açıkça aldanırsınız.

Peki gerçek yaşamla rüyayı ayıran nedir? Gerçek yaşamın sürekli olup, rüyanın kopuk kopuk olması ya da rüyada farklı sebep-sonuç ilişkilerinin bulunması mı? Bunlar temelde önemli farklar değildir. Çünkü sonuçta her iki yaşantı da beynin içinde oluşur.

Rüya sırasında gerçek olmayan bir dünyada rahatlıkla yaşayabiliyorsak, aynı şey pekala içinde bulunduğumuz dünya için de geçerli olabilir. Rüyadan uyandığımızda gerçek yaşantı dediğimiz daha uzun bir rüyaya başladığımızı düşünmemize engel olacak hiçbir mantıklı gerekçe yoktur. Rüyayı hayal, dünyayı gerçek saymamızın nedeni, alışkanlıklarımız ve önyargılarımızdan başka birşey değildir.

Beyin de Bir Algı Değil mi?

Buraya kadar anlattığımız gibi, yaşadığımız dünyanın beyinde oluştuğuna kuşku yoktur. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar. Eğer tüm gördüklerimiz ve yaşadıklarımız aynı rüya gibi maddesel bir gerçekliğe dayanmayan görüntülerse, bu görüntüler nasıl oluşmaktadır?

Bu görüntülerin kaynağının beynin keşfedilmemiş bir fonksiyonu olduğu söylenir kimi zaman. Buna göre rüya, hafızanın, nasıl olduğu anlaşılamayan bir biçimde "ürettiği" bir şeydir. Kısacası "beyinde bu görüntüleri gösteren kim?" sorusuna, aslında hiçbir delil olmadığı halde "beynin kendisi" cevabı verilmektedir.

Oysa, eğer "dış dünya"nın, ki bu "dış dünya"ya bedenimizi de dahil ediyoruz, bir görüntüler bütünü olduğunu anlıyorsak beynimizi de bu "dış dünya"dan ayrı değerlendiremeyiz. Beynimiz de bu görüntüler bütününün bir parçasıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayabilir. Rüyayı, şimdiye kadarki anlatımlara uygun olarak, beynimizin içinde seyrettiğimizi düşünelim. Rüyada hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz, hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz. Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse, vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Beynimizin nerede ve nasıl bir şey olduğu sorulsa, hayali elimizle hayali kafatasımızı tutup "beynim bu kafatasının içindeki bir kilodan biraz daha ağır bir et parçasıdır" cevabı vereceğiz.

Ama ortada beyin falan yoktur, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Görüntüyü gören, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark yoktur. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede görüyorsun?" sorusu

sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "kafatasımızın içindeki et parçasında" cevabını vermenin fazla bir anlamı yoktur.

Beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organizmalarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri meydana getirecek, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek birşey yoktur.

Gören, beynin daha "gerisinde"dir ve ondan daha farklı bir varlıktır.

Bu "varlık", gören, hisseden, düşünebilen, sevebilen, korkabilen, akıl ve bilinç sahibi, kendisine "ben buyum" diye bir benlik veren varlıktır. Bu varlık "canlı"dır ve ne madde, ne de görüntü değildir.

Dolayısıyla hisseden, gören, düşünen ve "ben" dediğimiz şeyi vücudun dışında aramamız gerekir. Din bu "ben"i ruh olarak ifade eder. "Dış dünya" dediğimiz şey, bu ruh tarafından seyredilen bir hayaldir. Nasıl rüyadaki bedenimizin ve dış dünyanın maddesel bir gerçekliği yoksa, içinde yaşadığımız evrenin ve sahip olduğumuz bedenin de maddesel bir gerçekliği yoktur.

Gerçek olan şey, ruhtur. Madde ise, sadece ruhun gördüğü algılardan ibarettir.

Gerçek Mutlak Varlık

Şimdiye kadar anlatılanlar, çok büyük bazı gerçeklerin anlaşılmasını sağlamaktadır.

Öncelikle ortaya çıkan gerçek, maddenin kendi başına müstakil bir varlığı olmadığıdır. Madde bir algı olduğuna göre, "yapay" bir şeydir. Yani bu algının bir başka güç tarafından yapılması, daha açık bir ifadeyle yaratılması gerekir. Hem de sürekli olarak. Eğer sürekli bir yaratma olmazsa, madde dediğimiz algılar da yok olur giderler. Bu, bir televizyon ekranında görüntünün devam edebilmesi için, yayının da sürekli devam etmesi gibidir.

Dolayısıyla, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni, yani algılar bütününü yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı olmalıdır. Bu Yaratıcı, bu denli görkemli bir yaratılış sergilediğine göre bunu mutlaka bir amaca yönelik olarak yapmalıdır. Bu amacı bize öğretmesini beklememiz ise en mantıklı sonuçtur. Aynı Yaratıcı'nın bize verdiği mantıklı düşünme yeteneği, bu sonuca varmamızı sağlar.

Nitekim o Yaratıcı, bize kendisini tanıtır. Yarattığı algılar evreni içinde bir de kitap yaratmıştır ve bu kitap yoluyla bize Kendisini, evreni ve bizim mahiyetimizi tanıtır. O Yaratıcı Allah, Kitabının ismi ise Kuran'dır. Kuran'ın bize öğrettiği ilk gerçek ise, Allah'ın evren dediğimiz tüm bu algılar bütününü yarattığı, tüm bu algılar bütününün hakimi ve sahibi olduğu ve tüm bu algılar bütününü "kuşattığı"dır.

Bir ayette, "göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, her şeyi kuşatandır" (Nisa Suresi, 126) denilerek bu sır haber verilir. **"Nereye dönerseniz Allah'ın yüzü oradadır. Şüphesiz Allah kuşatandır, bilendir" (Bakara Suresi, 115)**

ayeti de, Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu ve her yerde yalnız O'nun var olduğunu haber verir.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla vücud buldukları ve O yaratmayı durdurduğunda yok olacakları ise, bir başka ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, kendisinden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Bu gerçek karşısında, "Allah nerede?" şeklindeki klasik sorunun cevabı da açıkça belli olur.

Girişte de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediklerinden, O'nu göklerde bir yerlerde bulunan ve dünya işlerine pek karışmayan bir varlık olarak tahayyül eder. Bu mantığın temeli, evrenin bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın da bu maddelerin "dışında", uzak bir yerlerde bulunduğu şeklindedir. Bazı dinlerdeki Allah inancı da bu yöndedir.

Oysa, şimdiye dek incelediğimiz gibi, madde bir algıdan ibarettir. Böyle olunca da, Allah'ın madde topluluğunun "dışında" olması gibi bir şey sözkonusu olamaz. Allah ancak "her yerde"dir ve "herşeyi kaplamaktadır". Kuran'daki **"Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" ifadesi (İsra Suresi, 60)** bu gerçeği haber vermektedir.

"Dış dünya" dediğimiz evren ise (buna kendi bedenimiz de dahildir), Allah tarafından yaratılan bir hisler ve algılar bütününden başka bir şey değildir. Allah bunları sürekli olarak yaratır. Nasıl uykumuzda bize hiçbir maddesel gerçekliği olmayan rüyalar gösterirse, "uyanık" olduğumuz zaman da yine hiçbir maddesel gerçekliği olmayan algılar gösterir.

Bunları seyrederken, yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, herhangi bir algı değil, Allah'ın kendisidir. Kuran'da yer alan **"andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız" (Kaf Suresi, 16)** ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir.

Allah, Cennet ve Cehennem'i de yine aynı ilimle yaratacak, bir rüyadan uyanır gibi bizleri dünya hayatından ahirete geçirecektir. O zaman insan, dünyanın bir algılar bütünü ya da "serap" olduğunu daha iyi anlayacaktır. Ama yapılması gereken düşünmek ve Allah'ın varlığını şimdiden kavramaya çalışmaktır.

Çünkü Allah'ı inkar eden ve bir "algı"dan ibaret olan maddesel dünyaya saplananların ahiretteki durumları aşağıdaki ayette bildirildiği gibi olacaktır:

İnkâr edenler; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında

Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

SONUÇ

Bu kitapçık boyunca incelediğimiz bilgiler, bizlere, materyalist felsefenin ve bu felsefenin en önemli dayanağı olan evrim teorisinin birer aldatmaca olduğunu göstermektedir. Allah vardır, var olan her şeyi O yaratmıştır ve onların varlıklarını sürdürmeleri de yine O'nun dilemesi ile mümkün olmaktadır. O, tüm evrenin ve tüm canlıların Sahibi, Hakimi ve Rabbidir.

Her şey Allah'ın iradesine boyun eğmiş olduğu için de, insanın, kendisinden korkacağı, yardım bekleyeceği, medet umacağı ya da rızasını arayacağı olan yegane merci, Allah'tır. Bir başka deyişle, onun tek ilahı Allah'tır ve O'ndan başka hiçbir ilahı da yoktur.

İnsan bilmelidir ki, Allah vardır ve yegane mutlak varlık O'dur. Tüm maddesel dünya, bizim yakında çürüyecek olan bedenlerimiz dahil, O'nun dilemesiyle varlık bulan birer gölge varlıktır. Biz insanların yegane kurtuluşu ise, O'na iman etmek, O'nu anmak ve O'nun bize gösterdiği yola tam bir teslimiyetle uymaktır.

Dileyen O'na teslim olur ve ebedi kurtuluşa kavuşur.

Bölüm Notları

1 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Ev rim,* Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61.
2 *Ibid.*
3 *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi,* Cilt:2, Sayı 22, s. 519.
4 Richard B. Bliss, Gray E. Parker, *Origin of Life,* California: 1979, s. 14.
5 S. L. Miller, "Production of Amino Acids Under Possible Primitive Earth Conditions", *Science,* Sayı 117, 1953, s. 258.
6 Kevin McKean, *Bilim ve Teknik,* Sayı 189, s. 7.
7 Philip H. Abelson, "Chemical Events on the Primitive Earth", *National Academy of Science Proceedings,* Sayı 55, 1965, s. 1365.
8 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society,* Cilt 97, Sayı 11, 1975, s. 2964.
9 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules,* 1986, s. 7.
10 Charles F. Davidson, "Geochemical Aspects of Atmospheric Evolution", *National Academy of Science Proceedings,* Sayı 53, 1965, s. 1200.
11 R. T. Brinkman, "Dissociation of Water Vapor and Evolution of Oxygenic the Terrestrial Atmosphere", *Journal of Geophysical Research,* Cilt 74, Sayı 23, 1969, s. 5366.
12 Richard B. Bliss, Gray E. Parker, *Origin of Life,* California 1979, s. 25.
13 Richard Dickerson, "Chemical Evolution", *Scientific American,* Cilt 239, Sayı 3, 1978, s. 74.
14 Richard B. Bliss, Gray E. Parker, *Origin of Life,* California 1979, s. 25.
15 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical and Engineering News,* 22 Haziran 1970, s. 80.
16 Frank B. Salisbury, *Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution,* s. 336.
17 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 39.
18 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life," *American Scientist,* Ocak 1955, s. 121.
19 Reinhard Junker, Siegfried Scherer, "Entstehung Gesiche Der Lebewesen", *Weyel,* 1986, s. 89.
20 K. Dose “*The Origin of Life: More Questions Than Answers*” Interdisciplinary Science News, Sayı 13, 1988, s. 348.
21 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie*, 1970, s. 118.
22 Sir Fred Hoyle, Nature, Nov 12, 1981, p. 148

23 The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories Philosophical Library, 1984 s 211 212

24 Hoimar von Ditfurth, *Dinazorların Sessiz Gecesi, 2. Kitap,* Çev. Veysel Atayman, 2.b. İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64.

25 *Ibid.,* s. 65.

26 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 94.

27 George Wald, *The Origin of Life: In the Physic and Chemistry of Life,* New York: Simon & Schuster, s. 12.

28 *Meydan Larousse,* Cilt 9, s. 21.